

Giới thiệu Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn

Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn là tựa truyện teen nói về Vương Tiểu Anh (nó) _ Amy : 17 tuổi. +) Là cháu ruột của Vương Gia _ tập đoàn đứng đầu Thế Giới về thiết kế và sản xuất đá quý. +) Là người mẫu teen và diễn viên hàng đầu bên Pháp với gương mặt cực xinh cùng vóc dáng chuẩn. +) Bên ngoài thân thiện, tốt bụng, hòa đồng nhưng bên trong là một con người sống nội tâm và rất khó đoán. Rất thương anh trai mình. +) Là chủ tịch của tập đoàn Pandora và là bang chủ bang Pandora tại Việt Nam. +) Đai đen các loại võ và sử dụng kiếm giỏi. IQ: 98/100.

2) Vương Hạ Trâm (vừa là chị vừa là bạn thân nhất nó) _ Juli : 17 tuổi.

+) Có thể nói đây là chị em sinh đôi với nó vì 2 gương mặt và vóc dáng hao hao giống nhau. Có một bí mật về thân thế của HT chỉ có người nhà mới biết trừ tụi nó là không.

+) Cũng là người mẫu teen và ca sĩ hàng đầu bên Pháp. Gương mặt hơi sắc sảo và body chuẩn.

+) Lạnh lùng, thường hay khó chịu, ít giao tiếp với người ngoài hoặc ở chốn đông người. Cực ghét lăng nhăng.

+) Là phó CT trong tập đoàn và là phó bang.

+) Thông minh, cực giỏi võ, bắn súng và điều chế, tạo ra các loại súng, hóa chất, châm độc, ,... IQ: 99/100.

Các nhân vật nam sẽ được liệt kê trong truyện sau nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương Giới Thiệu Nhân Vật

1) Vương Tiểu Anh (nó) _ Amy : 17 tuổi. +) Là cháu ruột của Vương Gia _ tập đoàn đứng đầu Thế Giới về thiết kế và sản xuất đá quý. +) Là người mẫu teen và diễn viên hàng đầu bên Pháp với gương mặt cực xinh cùng vóc dáng chuẩn. +) Bên ngoài thân thiện, tốt bụng, hòa đồng nhưng bên trong là một con người sống nội tâm và rất khó đoán. Rất thương anh trai mình. +) Là chủ tịch của tập đoàn Pandora và là bang chủ bang Pandora tại Việt Nam. +)Đai đen các loại võ và sử dụng kiếm giỏi. IQ: 98/100.

2) Vương Hạ Trâm (vừa là chị vừa là bạn thân nhất nó) _ Juli : 17 tuổi.

+) Có thể nói đây là chị em sinh đôi với nó vì 2 gương mặt và vóc dáng hao hao giống nhau. Có một bí mật về thân thế của HT chỉ có người nhà mới biết trừ tụi nó là không.

+) Cũng là người mẫu teen và ca sĩ hàng đầu bên Pháp. Gương mặt hơi sắc sảo và body chuẩn.

+) Lạnh lùng, thường hay khó chịu, ít giao tiếp với người ngoài hoặc ở chốn đông người. Cực ghét lăng nhăng.

+) Là phó CT trong tập đoàn và là phó bang.

+) Thông minh, cực giỏi võ, bắn súng và điều chế, tạo ra các loại súng, hóa chất, châm độc, ,... IQ: 99/100.

3) Vương Hoàng Trọng _ Kaii : 18 tuổi.

+) Là anh trai nó nên gia thế giống nó.

+) Đẹp trai, phong độ, body 6 múi,...và có một nụ cười rất chi là sát gái,

+) Cởi mở, vui tính, hay cười và cực kỳ lăng nhăng, thay bồ như thay áo (nó ghét nhất điểm này).

+) Thông minh, quyết đoán, rất giỏi võ và là một tay súng thiện xạ.

+) Đứng thứ hai trong Thế Giới Đêm và phó bang Kingdom. IQ: 99/100.

4) Triệu Gia Huy (hắn) _ Ginn : 18 tuổi.

+) Thiếu gia nhà họ Triệu _ tập đoàn đứng đầu thế giới về sản xuất vũ khí.

+) Đẹp trai đến từng milimet, body 6 múi, có đôi mắt có thể nhìn thấu được suy nghĩ của người khác và không biết cười.

+) Cực lạnh lùng, kiêu ngạo, không có hứng thú với con gái [tg: không chắc à nha :))]và rất ghét bị chúng chạm vào người.

+) Đứng đầu trong Thế Giới Đêm và là bang chủ bang Kingdom. IQ: 100/100.

+) Cực giỏi võ, giết người không gợn tay, sử dụng kiếm và súng thành thạo cả 2 tay.

Chương 1 : Sự Trở Lại

0 0

Thành phố Hồ Chí Minh vào lúc 6h sáng, mặt trời dần dần lên cao, những hàng cây đang đung đưa trong gió, mọi vật đều tươi vui để đón chào một ngày mới. Từ trong sân bay, 2 cô gái bước ra đều mặc áo thun trắng, bên ngoài là chiếc áo khoác da đen, cùng với cặp kính mát bằng to che gần nửa gương mặt. Nhìn vào không ai cũng biết, đây là 2 cô người mẫu teen hàng đầu ở Pháp với gương mặt và vóc dáng hao hao giống nhau. Khác với cái giá lạnh, thờ mộng của thủ đô Pari thì không khí nơi đây thật oi bức và nhộn nhịp, đã làm cho lòng nó ấm áp hơn. Nó quay sang hỏi HT:

- "Đã bao lâu rồi chưa về đây nhỉ ?" - " 5 năm."

Từ xa, chiếc xe mui trần màu đỏ chạy tới và đỗ kịch ngay trước mặt tụi nó. Là một anh chàng rất chi là handsome, lẳng tử với áo sơ mi trắng cùng quần jean đen và mái tóc được vuốt ngược lên làm ai đi qua cũng ngược nhìn.

- "Ôi hó-nì, anh rất nhớ em !"- kèm theo lời nói của anh là một cái ôm đầy yêu thương.

- "Em cũng rất nhớ anh đấy, anh trai." Nó cũng đáp lại cái ôm của anh và hôn nhẹ vào má. Rồi anh quay sang HT

- "Chào em, rất vui được gặp lại, anh cũng rất nhớ em." Anh ôm cô vào lòng. "Me too." Cô mỉm cười nhẹ. Và cả 3 lên xe kéo nhau về nhà.

Vừa bước vào nhà, nó đã la í ới : " Ông ơi ! Ba ơi ! Mẹ ơi ! Tụi con về rồi." Mẹ vừa nhìn thấy nó liền chạy ra, mắt rung rung

- " Ôi con gái yêu dấu của ta, ta rất nhớ tụi con. Ở bên đó 2 đứa có khoẻ không ? Ăn uống có đầy đủ không ? Nhìn tụi con có vẻ ốm yếu quá." - " Mẹ ơi con ngộp chết mất. Hihi nhìn vậy thôi chứ tụi con khoẻ lắm."

- " Thừa ba mẹ con mới về." Trâm cuối đầu lễ phép.

- " Ngoan lắm, ta và mẹ rất nhớ con đấy." Ba cười hiền xoa đầu Trâm

- " Ông và quần gia đâu ạ ?" Nó thắc mắc hỏi mẹ

- " Hai người họ có việc nên ra ngoài rồi, họ biết tụi con về chắc sẽ vui lắm." Mẹ

- " Thôi 2 đứa lên nghỉ ngơi sớm đi, mai còn đi học nữa. Mẹ con chuẩn bị đồ đầy đủ hết rồi đấy." Ba

- " Dạ ? Đi học sao ? " 2 đứa nó hơi ngạc nhiên.

- " Ừm. Tụi con học ở học viện Ngôi Sao đấy, chung trường với anh hai con đấy." Mẹ

- " Dạaaaaaaa....." Tụi nó ồu nghiu bước về phòng.

Cả 2 căn được bày trí rất tinh tế với đầy đủ tiện nghi chỉ là bên nó màu trắng-xanh, còn HT màu trắng-đen. Nằm ịch xuống giường, nó mệt mỏi nhắm mắt lại "Không biết về đây có thay đổi được gì không nhỉ ?" - suy nghĩ trong nó và rồi chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Trung Tâm Thương Mại Pandora

Bỗng có tiếng gõ cửa, nó khó chịu nhướng mày lên : " Ai đó?"

- " Hạ Trâm. Đi thăm họ hàng tí" lúc này đã là 4h và Trâm cũng đã bước vào phòng. Nghe vậy, nó đành lấy đồ rồi lê thân mình vào phòng tắm.

15 phút sau, nó bước ra với chiếc áo ống màu đen lộ vòng 2 trắng nõn nà, khoác bên ngoài áo ghi lê đính tán cùng với quần jean lưng cao và đôi cao gót 8 phân trông nó như một dân chơi chính hiệu. Về phía Trâm cũng chẳng chịu thua, cô diện một chiếc áo crop top tay dài màu đỏ cùng quần jean ngắn và đôi boss đen cao 1 tấc trông có rất sành điệu. Cả 2 kéo nhau đến trung tâm của thành phố.

Trung tâm thương mại Pandora dần hiện lên trước mắt. Là nơi tập trung của các "cậu ấm, cô chiêu" của nhiều quý tộc lừng danh bao gồm khu mua sắm, khu nghỉ dưỡng, khu giải trí, khu ăn uống, spa,... Chiếc mũi trần đồ kịch ngay trước cửa trung tâm, tụi nó bước đến về phía đám bảo vệ, chìa ra cái thẻ được mạ bằng vàng khắc hình nhánh hoa Lavender tím (oải hương), bên dưới có chữ "Amy" bằng máu đỏ.

- "Ồ ! Chào chủ tịch ! " đám bảo vệ cuối gập người chào. Nó chỉ nhếch môi hững hờ rồi tiến lên tầng cao nhất của toà nhà _ phòng Tổng Giám Đốc.

-----Cộc.....cộc.....-----

- " Mời vào " - là giọng của một cậu thanh niên đã trưởng thành.

- " Xin chào Tổng Giám Đốc Cao Quốc Minh, đã lâu không gặp. " Chàng trai đang trên bàn làm việc giật mình ngẩng mặt lên, đập vào mắt là cô gái 17 tuổi với gương mặt vô cùng baby và đang nở nụ cười rất tươi.

- " Ôi ! Bé con của anh, lâu rồi không gặp làm anh nhớ em chết đi được. Nhìn em có vẻ xinh hơn trước nhỉ nhưng vẫn thua anh cái đầu. " Anh ta chạy tới ghì chặt nó vào lòng để thỏa nỗi mong nhớ bấy lâu nay. (Lúc ở nước ngoài nó với anh vẫn liên lạc chứ không gặp mặt để bàn chuyện tập đoàn)

- " Hihi vậy nó mới bắt ngờ ^^..... Lùn thì sao ? Anh cũng phải cúi xuống nhìn em đấy thôi. " Nó lè lưỡi trêu ông anh.

- " Hay quá ha .. Đi mới có mấy năm mà bây giờ trả treo với anh rồi à. " Anh véo mũi nó. " Hi hi "

- " E...hèn " kèm theo lời nói là hành động, Hạ Trâm dẫm mạnh lên chân của ông anh vì cái tội dám xem cô là không khí và bước tới sofa.

- " Ấy..da.... Sao em ác với anh quá vậy Juli ! Em vẫn không thay đổi gì cả, vẫn thô bạo như ngày nào. Đau quá huhu ! "

- " Thôi đi, anh dẹp cái tính đó giùm đi. Biết tụi này đến đây là có ý gì chứ ? "

- " Rồi rồi tuân lệnh ạ " anh cười rồi bảo với thư ký triệu tập cuộc họp hội đồng quản trị.

20 phút sau, tất cả các cổ đông, các nhân viên cấp cao đã có mặt đầy đủ, ai cũng với gương mặt sững sờ khi bước vào phòng họp vì thấy 2 cô gái nhìn cứ như xã hội đen thế này mà sao lại ngồi lên chiếc ghế chủ tịch và phó chủ tịch kia chứ ? Không phải là một người đàn ông cao to, đẹp trai, lịch lãm hay sao ? Thật kỳ quái ?!

- " Chào mọi người, hôm nay tôi mở một cuộc họp đột xuất như thế này là muốn thông báo cho mọi người rằng chủ tịch và phó chủ tịch của chúng ta đã trở về. " Khi Quốc Minh vừa dứt lời thì không ít lời bàn tán, xì xào to nhỏ vang lên.

- " Như các vị đã thấy, đây chính là chủ tịch Vương Tiểu Anh (chỉ sang nó) và phó chủ tịch Vương Hạ Trâm (chỉ qua HT) của tập đoàn từ trước đến nay. Họ đã đem về cho TĐ chúng ta không ít những bản hợp đồng chiếm lợi nhuận cao và thu nhập lên đến hàng trăm tỉ đồng từ nước ngoài. "

Mọi người không khỏi bất ngờ xen lẫn ngỡ ngàng. Chỉ mới 17 tuổi mà đã đưa tập đoàn lên hàng đầu thế giới về thiết kế thời trang quả là một việc rất hiếm thấy, đúng là tuổi trẻ tài cao. HT bắt đầu khó chịu trước những con mắt đang đổ dồn về phía mình liền quay sang nó. Như hiểu được ý HT và cũng cảm thấy như vậy nó đứng lên:

- " Nếu mọi người không có thắc mắc gì thì tan họp, và nên nhớ, tôi đã trở về thì đừng mơ tưởng gì tới việc cắt xén tiền và phân bội tập đoàn. " Chưa để họ ú ớ gì, Trâm lôi nó ra khỏi phòng họp, rồi kéo nhau đi dạo vòng quanh khu trung tâm để quan sát việc buôn bán, việc phục vụ như thế nào.

Nhìn đồng hồ gần 7h chiều rồi, cả 2 bắt đầu tới nhà họ hàng thứ 2 _ lãnh địa Pandora (bang và bar)

+) GTNV : Cao Quốc Minh : 21 tuổi

. Là Tổng Giám Đốc tập đoàn Pandora.

. Cũng hơi đẹp trai, cao ráo và cũng rất thương nó và HT. IQ: 99/100

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thăm Họ Hàng

.....Kétttt.....

Âm thanh thật chói tai phát ra từ con xe yêu dấu của nó.

"Let's go" tụi nó hào hứng bước xuống xe, 5 năm rồi không được vào bar bây giờ có cơ hội ngu gì không thưởng thức mặc dù Trâm hơi ghét ồn ào nhưng bar thì xem như là ngoại lệ. Vừa bước tới cổng thì bị 2 tên bảo vệ chặn lại:

"Hai cô không đủ tuổi không....." Mặt nó bắt đầu đanh lại, không để chúng nói hết câu, nó bay lại đánh tới tấp làm 2 tên đó không kịp trở tay, hết đám vào mặt tên này liền đập vào bụng tên kia khiến chúng bất tỉnh nhân sự, nằm sõng soài ra đất. Trâm thì cứ đứng xe xe lộn tóc nhìn như chẳng liên quan tới mình. Xong xuôi, tụi nó tiến về phía cửa...

.....Rầm.....

Vâng, nó rất khác người, dùng chân để mở cửa (Thế là một cái cửa đã đi về nơi xa ấy), tụi nó hiên ngang bước vào thì bắt gặp một tên con trai đang tiến tới với gương mặt hăm hăm

"Ôi Nô, ta nhớ mi chết đi được." Và thế nó dang tay ôm người đang đứng trước mặt.

"Thôi đi bà già, về hồi nào sao không báo."

"Như vậy nó mới bắt ngờ chứ."

"Tào lao." một câu hết sức phũ phàng khiến nó tức trào máu họng.

"Chào chị Hạ Trâm" - HT chỉ gật đầu thay cho sự trả lời

"Thôi vào trong ngồi đi, em đi lấy rượu cho."

Nói rồi anh chàng bước vào, nó và Trâm đi theo sau tìm bàn nằm trong góc khuất có thể nhìn bao quát xung quanh, thả mình xuống. Trong đây ồn ào hơn so với ở ngoài, âm thanh nghe thật sống động, ánh sáng nửa mờ nửa ảo làm con người ta cảm thấy phấn khích, rạo rực. Đang ngồi suy nghĩ vu vơ thìKịch....

"Mi dẫn mặt ta đây à." - "Đúng đấy thì sao, của bà nè bà già." Nô đưa cho nó 5 chai vang đỏ, quay sang đưa Trâm 2 chai whisky. Khai chai một cách bình thản, nó nốc một hơi còn 1/3, Trâm âm nhà ta thì từ tốn hơn, nhả nhặn hơn cho ra ly rồi nhâm nhi từ từ.

"Dạo này hoạt động ổn chứ?" HT hỏi trên tay vẫn cầm ly rượu lắc lư theo điệu nhạc

"Bar vẫn tốt và đông khách. Cũng hay xảy ra những vụ lùm xùm nhưng em đã giải quyết ổn thoả. Còn về bang thì đang tăng cường tập luyện và em cũng đang tuyển thêm lính mới."

"Tốt." Nó ngưng nói một chữ rồi tiếp tục công việc nốc rượu.

"Thôi chị ngồi chơi với cái bà già này nha, em vào trong xử lý một số việc tí." Trâm gật đầu, trước khi rời đi anh chàng còn véo má nó một cái thật là đau

"Cái thằng khốn này! Muốn chết không hả?" nó quát lên [tg: chẳng có một tí thực nữ gì cả @@]

30 phút trôi qua, số rượu trên bàn đã vơi đi một nửa, 2 đứa cũng bắt đầu ngà ngà say, nó đứng lên bảo là đi vệ sinh chút. Đang đi tới trước cửa phòng (1 phòng chia làm 2 rẽ nam/nữ) thì đụng phải bức tường nào đấy làm nó đáp đất một cách an toàn, ngôi sao thì nhau bay vèo vèo trên đầu. Một lúc sau nó ngước lên, một người con trai phải nói là rạng rỡ ánh mặt trời, cực đẹp trai, cao ráo và hình như đang nhếch môi cười khinh

"Dơ bẩn." Xong rồi phui phui cái chỗ nó lỡ đâm trúng và ngoảnh mặt bước đi.

What? Mình nhớ là tắm rửa sạch sẽ trước khi đi mà dơ ở chỗ nào? Nó bực bội, gương mặt đứng đay:

"Này cái anh kia, anh nghĩ là cái thá gì hả? Nói tôi dơ thì xem anh có sạch không? Cái tên âm binh, đụng vào tôi mà còn lên mặt nữa hả. Ngon thì đứng lại đây, tướng đẹp trai thì muốn nói gì thì nói hả? Đừng để tôi gặp lại nếu không tôi sẽ giết anh đem nội tạng đi bán, cắt tiết anh cho heo ăn, băm từng mảnh nhỏ quăng xuống sông cho cá nó ngậm đầy nhá,"

Tức chết đi được, vậy mà hồi nãy mình nói hấn đẹp trai?! Ôi chết mất, kiểu này phải đi khám mắt coi có mù về nhận thức trai đẹp không. . .

Xong màn tự kỷ, nó chạy đi giải quyết nỗi buồn mà từ nãy giờ phải kìm nén lại để chửi cái tên dơ hơi kia. (Những lời nó nói khi nãy đều lọt vào của ai

kia không thiếu chữ nào, hần chỉ cười đều rồi bước đi tiếp).

Quay về phía Trâm

Lúc nó vừa đi, từ đâu 4,5 tên con trai mặt mày bặm trợn, tóc xanh tóc đỏ kéo vào bàn, tên được xem là cầm đầu ngồi xuống quàng vai cô, giọng bều cọt:

- " Ái chà, cô em đây nhìn được đấy chứ. Anh đang có hứng, hay là đi chơi với anh đi, em muốn gì anh chiều." Mấy tên còn lại đứng cười khúc khích.

- " Bỏ ra." - cô lạnh lùng, dứt khoát

- " Ôi ! Rất khí thế, anh thích em hơn rồi đấy." Nói rồi tên đó dùng tay còn lại ôm eo trước của cô. Đúng là đang đùa với tử thần mà, cô quay sang nhìn cười rất nhẹ nhàng, tay đưa lên công cổ hần lăm hần ta sượng ron cả người. Và

"... Rầm.....".

Mọi hoạt động đều dừng lại, nhạc cũng tắt ngấm, mọi người đang chú tâm nơi phát ra tiếng động lớn.

Vâng, cô đã dùng tay bám chặt vào cổ hần, nhấc ngược hần ta lên quăng xuống bàn thủy tinh đựng đầy rượu trước mặt. Bọn đàn em há hốc tròn mắt nhìn tên đó đang quần quai trên đồng đồ nát. Bọn chúng chưa kịp định thần lại thì đã bị cô cho ăn vài cước nằm luôn tại chỗ. Đang ở chỗ đông người và là trung tâm của sự bàn tán, cô không nói gì nhiều, đưa ra cái thẻ giống nó nhưng khắc bên dưới chữ "Juli" bằng máu đỏ làm tụi kia sợ tái cả mặt, xin lỗi rầm rập rồi chạy tới đỡ tên đại ca. Còn hần ta thì ôi thôi, dám đụng vào thân thể ngọc ngà của cô thì chỉ có sống không tới ngày mai mà thôi [tg: chị ấy tự tin vãi :)) - HT: Câm]. Thấy nó vừa bước tới, cô liền kéo nó đi về để lại cho Nó dọn dẹp. Mới đầu nhìn sơ qua, nó cũng biết được sự việc như thế nào. Nó thắc mắc hỏi cô

- " Tụi nó làm gì mày ?" - " Đụng chạm" . Kết thúc cuộc đối thoại, chiếc xe lao vun vút trên con đường với vận tốc 200km/h do Hạ Trâm cầm lái.

+) NV phụ

- Lâm Anh Kiệt_Nô: 16 tuổi.

Được tụi nó cuu mạng lúc 14 tuổi, giỏi võ, lanh lẹ, hay đấu khẩu với nó.IQ 97/100.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đi Học

Sáng sớm tinh mơ, những ánh sáng ban mai đang xen qua từng ô cửa, nó cuộn tròn mình trong chiếc chăn mà say giấc nồng. Chợt

- " Con heo kia dậy mau." Đi kèm với giọng nói lạnh lốt của Trâm là một cú đạp thẳng cẳng khiến nó ngã nhào xuống nền gạch.

- " Cái con kia.... Bộ mày muốn giết tao hả?" Nó bực dọc gất lên vì bị phá giấc ngủ gấp thần tượng của mình.

- " Không nói nhiều, tao cho mày 15 phút." Nói rồi cô bước ra ngoài làm nó đực mặt chẳng hiểu gì. 30s giây sau, nó lật đật chạy vào phòng tắm không quên lấy luôn bộ đồ.

Hoàn tất, nó bước xuống nhà với mái tóc được buộc cao gọn gàng, bộ đồng phục thật tươm tắp trong chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay, cà vạt và chiếc váy (ngắn ngang đầu gối) cùng màu caro đen_đỏ sẫm khoe đôi chân thon dài, trắng như sữa. Trâm cũng không khác nó là mấy chỉ là mái tóc hung đỏ được xoắn ra, uốn xoắn nhẹ phần đuôi. Cả 2 đều mang đôi búp bê góp phần trông nữ tính, dịu dàng hơn.

- " Phải đi xe đạp sao ?" - Trâm

- " Ừ, nó đó. Nghe nói tụi học viện khinh người ghê lắm, hay ăn hiếp 'ma mới'. Tụi mình nên thử xem coi nó như thế nào. Với lại tập thể dục buổi sáng cũng tốt cho sức khỏe mà." Nó cười hí hửng rồi leo lên xe chạy ra khỏi cổng, cô cũng nói gót theo sau.

HỌC VIỆN NGÔI SAO

- "Quoaaaaa..... Hoành tráng dữ vậy - "Ừ". Hai đứa hơi kinh ngạc, đứng như trời trồng khiến người đi qua tưởng là dân hai lúa mới lên vậy. Sực tỉnh, tụi nó liền dắt xe vào bãi, nhìn quanh đa số toàn là xe hơi và mô tô chỉ có mình là xe đạp. Không ít những lời xì xào, chỉ trỏ hướng về tụi nó nào là

- "Thời buổi này mà còn chạy xe đạp hả trời?" Hs1 - "Nghèo kiết xác mà khoái bon chen" Hs2

- "Thiên thần xe đạp kìa vậy ời." Hs3 và bla.....bla.....bla.....

- "Haizz tụi với bà bây giờ là trung tâm của sự bàn tán rồi đây. Kỳ này lượng antifan của mình tăng lên gấp bội đây. Khổ thật ! Thôi lên phòng Hiệu Trưởng." Nói rồi nó còng tay Trâm đi tìm phòng của hiệu trưởng, không lâu sau chúng nó đã đứng ngay trước cửa "Cộc.....cộc...."

- "Vào đi Ô! Chào 2 tiểu thư." Một người đàn ông đã đứng tuổi, gương mặt có vài nếp nhăn đang cười hiền với tụi nó.

- "Bác đừng khách sáo với cháu như thế chứ. Đạo này bác khỏe không?" Nó mỉm cười đáp lễ

- "Ta vẫn khỏe, nhìn tụi con lớn hẳn ra, hết còn nhí nhố như ngày nào rồi ha. À ! Ta đã sắp xếp lớp cho 2 cháu, cứ lên lầu 2 phòng đầu tiên là sẽ có cô giáo đứng ở đó."

- "Vâng, chào bác." Bây giờ chỉ có nó nói chuyện với h.trưởng, cô thì ngồi im không nói một lời. Cô cảm thấy con người này có chút gì đó giả tạo và mờ ám thì phải ? Aishhhh đẹp cái suy nghĩ qua một bên, cô cùng nó tiến về lớp.

- "Các em là học sinh mới đúng không?" - "Vâng chào cô" - "Tôi là GVCN của 11A1. Các em đợi tôi một chút."

Bụp . . .

Vừa quay đầu bước chân vào lớp thì một vật thể không xác định được đã bay đến và đang yên vị trên gương mặt "xinh đẹp" của bà cô. Trâm đứng ngoài hơi nhếch môi, còn nó thì ôi thôi cứ ha hả lên như con khùng khiến bà cô quê tốt độ. Cúi xuống nhặt cuốn vở đó lên và quát :

- "Người nào vậy hả ? Không coi tôi ra gì hết ! Hừm" Cố gắng kìm hãm cơn tức lại, miệng cố cười tươi nhất có thể, bảo :

- "Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới, các em vào đây." Thấy vậy, Trâm khều vai nó bảo im rồi bước vào, còn nó nén cười lại bước theo sau

- "Ôi ! Chẳng phải là "thiên thần xe đạp" ban sáng sao ?" Và một trận cười nghiêng ngả của cả lớp.

- "Trật tự ! Các em tự giới thiệu về mình."

- "Vương Hạ Trâm" - HT nói giọng rất trong trẻo và dễ nghe [tg : ca sĩ mà lị] trái ngược với gương mặt lạnh tanh, không một cảm xúc, ánh mắt sắc bén liếc nhìn tên con trai vừa mới nói làm hấn ta im bặt và cả lớp thoáng rùng mình.

- "Xin chào các bạn, mình là Vương Tiểu Anh. Người kế bên đây là chị em sinh đôi với mình. Tụi mình là học sinh nhận học bổng nên có gì không biết thì mong mọi người chiếu cố và giúp đỡ cho." Nó nói rồi còn khuyến mãi thêm nụ cười tươi lộ cái răng khềnh duyên duyên làm tụi con trai cứ lằng lằng, xao xuyến.

- "Các con có thể chọn chỗ ngồi cho mình." - "Bàn cạnh cửa sổ thưa cô." Vừa dứt câu Trâm bước luôn xuống cái bàn đó nhưng

- "Không được"

- "Lý do thưa cô ?" Lần này là nó lên tiếng hỏi làm bà cô cứng họng : - "Thôi tùy các em vậy." Tụi nó vừa đặt mông xuống thì :

- "Không được thưa cô" (*lại ai nữa đây*) - bạn đó tiếp : "Các bạn nghĩ mình là ai mà ngồi ở cái chỗ đó chứ."

- "Hừm ? Tụi mình ? Học sinh học bổng, chỉ vậy thôi." Nó vẫn tỉnh queo, mặt không quan tâm

- "Mày dám....."

- "Thôi được rồi Hà My, em ngồi xuống đi, chúng ta bắt đầu vào học." Bà cô lên tiếng can ngăn trước khi cuộc chiến tranh bùng nổ. Nó mệt mỏi úp mặt xuống bàn vì sáng sớm bị ai kia lôi dậy nên giờ buồn ngủ, Trâm thì ngồi nghe headphone và đọc cuốn tiểu thuyết, Cả hai cứ thế mỗi người một việc, không ai thêm chú ý tới bài giảng

Đang ngủ ngon lành thì từ đâu "Rầm" làm nó giật mình tỉnh giấc, cơn giận đã lên đến đỉnh đầu, nó lập tức ngẩng đầu lên để làm cho cái người vô duyên nào đó một trận thì...ngạc nhiên xen lẫn vui mừng là tâm trạng của nó và Trâm kể cái người đứng đó. Cô gái nhếch mép tiến lại trước bàn của tụi nó vênh mặt :

- "Đây là bàn của tao, ai cho tụi mày ngồi?"

- "Xin lỗi chứ tụi này thích thì ngồi, chả ai có thể cấm cả. Với lại ở trên bàn đây không có chỗ nào đánh dấu là của mày hết" Nó dựa lưng vào ghế,

khoanh tay trước ngực, mặt cũng vênh lên không thua gì cô kia. Cả lớp một phen bắt ngờ vì có người dám dùng thái độ đó để nói chuyện với chị 2 của học viện.

"Mày biết tao là ai không mà nói chuyện kiểu đó ?"

"Không đủ tư cách để tao phải biết. Okay !"

"Đủ rồi. Diễn rất hay. Hạ màn thôi" Vâng, giọng nói lạnh lùng đó không ai khác chính là Hạ Trâm nhà ta

<đọc truyện="" cũng="" không="" yên="" với="" tội="" này,="" muốn="" gây="" sự="" chú="" ý="" hay="" gì="">> . Sau câu nói đó, 2 cô nàng liền ôm nhau cười hi ha hí hửng

"Tao rất rất rất rất là nhớ mày đây Phương Di à." nó

"Ôi ! Tao cũng rất nhớ mày và Hạ Trâm. Mấy năm trời, tao sống có một mình, bơ vơ, lạc lõng chết đi được. " Phương Di kéo nó ngồi xuống, cô lên bàn trên

"Thôi bà, bà xạo quá bà. Tội này đi thi bà sướng lắm rồi mà bày đặt than với vãn, phải không Trâm ?" nó quay sang cô

"Ừ " miệng trả lời nhưng mắt dán chặt vào cuốn truyện dày cộm kia.

"Bà vãn vậy, vãn kiêu lời và bất cần như ngày nào." Di lắc đầu. cô ngước lên nhìn Di, nhún vai rồi lại cúi xuống tiếp.

"Haizz bà nói với con quý đó làm gì ? Nó trả lời cũng như không à. Mà bà này "

Cả lớp đã bắt đầu yên ỉn vào học mà 2 cô nàng vẫn ngồi tám những chuyện trời ơi đất hời làm cô ngồi kế bên muốn nổ đom đóm. Riêng một người thì không yên ỉn chút nào, nghiêng răng ken két . . .

Reng . . . Reng . . . Reng . . .

. GTNV; Huỳnh Phương Di; 17 tuổi

+) Là bạn thân với tội nó từ nhỏ. Gia thế vẫn là một ẩn số.

+) Tính tình hoạt bát, năng động và hơi dữ dằn một chút.

+) Cũng giỏi võ, biết sử dụng kiếm. IQ; 97/100

. Ba đứa tội nó đang phục vụ cho một tổ chức xạ hội đen lưng lẩy khắp TG với vai trò là một sát thủ cấp cao và đang được nhận nhiệm vụ tại Việt Nam

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Reng . . . Reng . . . Reng . . .

Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi đã vang lên và cũng là lúc tai của HT đã được giải thoát khỏi sự đàn áp, tra tấn từ hai con bạn quý quái kia. Nó và Di cứ tí ta tí tøn đi xuống căn tin luôn cả HT mặc dù cô không muốn.

"Tội mày ăn gì để tao đi lấy cho." Di lạnh chanh

"Cho tao 1 mì xào, 1 súp, 1 cánh gà chiên và 1 ly sữa sô-cô" - nó

"1 ly sữa" - HT

"Đội tí nha 2 bà già." Di lon ton chạy vào trong. Ngoài này, đa số ánh mắt đều đổ dồn về phía bàn của tội nó, nó cảm thấy ngứa ngáy, khó chịu "bộ mặt mình dính gì sao ?", vội quay sang HT đang ôm cuốn truyện trên tay

- " Ê mày, mặt tao có dính lọ đen hay gì vậy?" - HT lắc đầu

- " Sao tụi kia cứ nhìn chăm chăm vào tao với mày quài vậy."

- " Dám đứng gần, nói chuyện và cười giỡn với "Chị hai" của học viện trừ bộ ba hoàng tử thì không nhìn mới lạ"

- " Chị hai ? Ghê vậy mà còn bộ ba hoàng tử đó là ai ? Mà sao mày biết hay vậy."

- " Bí mật" - HT cười đều rồi lại cúi xuống.

- " Aishhhhhh . . . Nói chuyện với mày cũng như không ! À mà nè." - nó ghé sát vào tai HT - " Tao đang cho người điều tra, sắp có kết quả rồi."

- " Ừ càng nhanh càng tốt." HT gật đầu mỉm cười

- " Tốt gì vậy ? Đang bàn chuyện gì sao ? Cho tao tham gia với." - Di bước ra với một mâm thức ăn trên tay.

- " Không gì đâu, đừng lo." - nó vừa nói vừa ngón thức ăn vào miệng

- " Tụi bây thật là, có gì nhớ nói đó nhé." Di tươi cười. " Mà tối mai tụi bây dọn đồ lên kí túc xá đi nha, bắt buộc đó. Một phòng hai người, muốn ở chung với ai thì tùy, miễn là kết quả học tập tốt nên muốn ở cùng ai thì tùy. Tao ở với anh người yêu rồi nên hai đứa bây ở chung nhé. "

- " Ừm . . . Biết rồi bà" nó vừa tám với Di vừa cặm cùi ăn, HT cứ ngồi đọc nhưng tai vẫn nghe tụi nó đề cập tới gì.

Thế là giờ ra chơi kết thúc nhanh chóng, tụi nó bước vào lớp. Mỗi người một việc, giờ nó không ngủ mà ngồi nghịch điện thoại, Di thì ngồi ngửa lâu lâu vẫn quay xuống nói chuyện với nó, HT miễn bàn [vì không biết viết tiếp như thế nào nên mình cho qua luôn, thông cảm giùm mình].

Và rồi 3 tiết học cuối cùng cũng trôi qua, tạm biệt Di trước cổng, tụi nó uể oải đạp xe về nhà đánh một giấc. Chiều đến, tụi nó cùng rủ Di đi mua một ít đồ để chuẩn bị ngày mai dọn về kí túc xá. Tụi nó đều diện áo thun, quần sọc và đôi bata trông rất cá tính. Lấy con mui trần mà nó yêu thích chở cả ba tới Trung tâm thương mại của mình.

Tối nọ, nó xuống bãi gửi xe thấy một tên con trai đang bước ra từ chiếc BMW trông có vẻ quen quen, hình như, hình như, . . . À là hấn, cái người hôm ở bar đụng vào nó mà còn nói nó "Dơ bẩn", được rồi kỳ này xem ta xử người như thế nào. Ha ha ha !!!

Đội hấn vừa đi khuất, nó lò mò bước ra thi hành nhiệm vụ một cách mải mê mà không hay biết, hấn đang đứng đó và đã " Tách...tách..." [vì hấn quên đồ và quay lại lấy thì thấy nó đứng trước xe mình chúi chúi, xịt xịt gì đó rất mờ ám nên chụp lại làm bằng chứng] rồi ngoảnh mặt bước đi " Em giỏi lắm nha vợ. Coi tôi sẽ xử em như thế nào?"

[Chương này có vẻ rời rạc, không được tốt thì phải (]

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ôsin Bất Đắc Dĩ

- " Học. . . Học. . . Mệt quá." Nó chạy vội tới đám bạn, đứng thở phì phào.

- " Mày gửi xe gì lâu quá vậy ?" Di gắt gỏng

- " Hi hi không có gì đâu, thôi vào đi." Nói rồi nó kéo HT và Di hết quầy này sang tới quầy khác trong khu mua sắm làm 2 người kia mặt mày tái mét, nói không ra hơi. Cứ như vậy 1 giờ đồng hồ trôi qua, tụi nó cũng mua đủ những gì mình cần.

- " Thôi mệt rồi, đi ăn không." Nó

- " Không !" HT lạnh lùng

- " Tao cũng không đi đâu, mà mày ăn cái gì như heo vậy ?" Di

- " Kệ tao nhá, vậy tao đi một mình. Tụi bây đi đâu thì đi đi, 1 tiếng sau có mặt tại đây nha." Nó nhanh nhẩu rồi chạy mất hút.

Thế là mỗi người mỗi chỗ, HT tới quầy sách, Di ngấm trang sức, nó thì khối bàn nhè

[Bên Di trước nha]: Cô đảo mắt quanh 1 vòng khu trang sức nhưng chả có cái nào hợp với mình cả. Chợt sợi dây chuyền sáng lấp lánh đính kèm viên Ruby đập vào mắt cô và . . .

- " Chị / Cô ơi, lấy cho em/ tôi cái này." Cô và một tên con trai khác đồng thanh.

- " Xin lỗi cửa hàng chúng tôi chỉ có một cái" - nv ngại ngùng đáp. Cô lập tức quay sang nhìn tên đó với vẻ mặt cún con

- " Anh có thể nhường cho tôi sợi dây này không ? Tôi rất thích nó"

- " Đừng dùng điệu bộ đó nói chuyện với tôi, tôi không có rung động đâu. Cô nv gói cái đó lại giúp tôi." Tên đó hổng hách

- " Khoan. . . Anh nhường lại cho tôi đi mà ?" Cô nhẩn nhện mà năn nỉ

- " Tất nhiên là không rồi" tên đó kênh kiệu

- " Được thôi, là do anh đấy." Cô từ từ mò tay vào túi rút ra . . .

- " Bây giờ . . . Cô có gói lại đưa cho tôi hay không? Nếu không thì cái này nó làm gì cô, tôi không dám chắc." Cô vừa nói vừa đùa giỡn với đồ chơi yêu thích của mình _ một con dao rất sắc bén làm cô nv sợ xanh cả mặt, vội vàng gói lại đưa cho cô. Cô mỉm cười nhẹ nhàng quay sang hất ta, cô đưa lưỡi dao kề sát gương mặt trắng không tí vết của tên đó, lên giọng

- " Tôi đã nói rồi ai bảo anh không nghe. Thứ mà Huỳnh Phuong Di này mà muốn thì bằng mọi cách cũng phải có được nó cho dù phải giết cả mạng người đấy nhé" Cô ngoảnh mặt bước đi, ai mà biết được cái cô vừa cầm lúc nãy chỉ là món đồ chơi rẻ tiền của trẻ con. Chỉ là cô dùng sức của mình để mài luyện nó thành như thật mà thôi, vừa đi cô vừa cười ngoặc ngoẹo. Không ngờ hất ta cũng ngu thật đấy, giữa giả và thật cũng không nhận ra.

Còn phía tên đó vẫn đứng nghếch mặt ra, không ngờ một đứa con gái dám dùng dao đe dọa Đinh Quốc Bảo này một cách công khai như vậy. Cô được lắm, để rồi xem tôi sẽ khiến trừng trị cô như thế nào?.

[Quá nguy hiểm, bên nó như thế nào nhi ?]

Chị nàng nhà ta đang cầm cùi ăn một cách vô tư, hồn nhiên thì 1 tiếng "Kìt" vang lên. Nó hơi nhướn mắt lên để xem, đó là một tấm ảnh trong chiếc điện thoại mà nhân vật chính không ai khoác ngoài nó, bao nhiêu thức ăn trong hòng nó đã cố gắng kìm nén để không phun ra ngoài vì quá bất ngờ.

Càng bất ngờ hơn là hấn _ cái tên đáng ghét đang hiện diện trước mắt nó, sự ngạc nhiên xen lẫn một chút gì đó hoang mang đã lên đến đỉnh đầu, nó lập tức phun hết thức ăn ra ngoài theo hướng thẳng làm hấn không kịp trở tay. Vâng, thế là hấn đã hưởng trọn phần ăn của nó vào người.

- " Á ! Xin lỗi, xin lỗi anh, tôi không cố ý đâu, tại cái hình đó bất ngờ quá nên tôi lỡ...." Nó dùng khăn lau lấy lau để

- " Cô đúng là. . là. . Aishhhh phiền phức chết đi được. " Hấn tức giận trừng mắt nhìn cô, cô cũng đơ ra ngơ ngác nhìn lại

- " Còn không mau lau sạch đi. Tại ai mà tôi như thế này hả ?"

- " Ai bảo anh làm tôi bất ngờ quá chi. Mà tại sao lại đưa tôi bức hình đó ?"

- " Cô không hiểu hay giả vờ không hiểu thế ?" Hấn nhích mép, bị đánh trúng tim đen nó vội chối

- " Tôi thật sự không hiểu mà."

- " Được thôi, ngày mai sẽ có một tin hot đây: " Cháu gái của Vương gia làm bậy với "người yêu" của thiếu gia họ Triệu tại ngay Trung tâm thương mại " thì sao nhê ?

- " Anh .. Sao anh dám ?"

- " Sao tôi không dám, chẳng phải cô đã làm bậy với "người yêu" của tôi hay sao ? Còn phun thức ăn vào người tôi nữa, tôi sẽ thưa cô ra toà về tội gây thương tích cho người khác đấy." [tg: Sao hôm nay anh này nói nhiều quá ta :-jj]

- " Anh ... Vậy bây giờ anh muốn tôi làm gì đây ? Anh muốn bao nhiêu tiền ?" Nó tức giận, làm mặt lạnh nói chuyện với hấn

- "Dễ thôi mà, tôi không cần tiền chỉ cần cô làm ôsin cho tôi là được rồi. Với lại cô dọn luôn đồ đạc qua bên phòng KTX của tôi ở để tiện hầu hạ luôn"

- " CÁI GÌ ? LÀM ÔSIN ? Anh quá đáng vừa thôi chứ, ai đòi mà tiểu thư đài cát như tôi mà phải đi phục vụ cho công tử bột như anh sao ? Mà còn ở chung phòng nữa chứ ! Phi lý, quá phi lý." Nó bực bội, dậm đùng đùng xuống nền gạch

- "Tôi không quan tâm, nếu cô không làm thì chuẩn bị giải thích trước phiên tòa và người thân của cô đi." Hắn nhếch mép rồi quay đầu bước đi. Không phải điều quan trọng với em nhất là sĩ diện sao vợ ? [Mờ ám !]

1 . . . 2 . . . 3 . . . 4 . . .

- "Khoan đã . . . Anh . . . được lắm, đừng để cho tôi bắt được nhược điểm của anh đấy nhé, nếu không thì anh chết với tôi."

- "Được thôi, cô cứ bắt đi sẽ không thấy đâu. Kể từ bây giờ cô là người của tôi, nên tôi đi đâu cô phải đi theo đó, tôi kêu cô làm gì thì phải làm cái đó. Nghe rõ chưa ?" Anh nhấn mạnh từng chữ.

- "Biết rồi ông già. Tôi không có điếc." Nó nghiêng răng, nghiêng lợi.

- "Ngày mai tôi sẽ đưa cho cô bản hợp đồng. Còn bây giờ thì ĐI MUA CÁI ÁO MỚI LIỀN, NGAY VÀ LẬP TỨC CHO TÔI." Hắn quát làm nó lật đật chạy xuống shop quần áo dành cho nam để mua. Hắn thấy nó lo cho mình như vậy nên cứ sai nó tới tấp làm nó hoa luôn cả mắt, "muốn làm em nhớ lại, chắc khó lắm đây."

[HT thì ntn ?]

Lo mãi mê tìm kiếm sách, HT đụng phải ai đó làm chòng sách trên tay cô ngã xuống đất, cô bình thân cúi xuống nhặt từng cuốn, không thèm nói câu xin lỗi, không cần ngước mắt lên nhìn người bị cô đụng như thế nào ?

- "Em vẫn như vậy, không thay đổi được gì cả, Nhóc con của anh !"

Khi nghe giọng nói ấy, cô gần như vỡ oà, cái bức tường lạnh lùng, bất cần của cô sụp đổ hoàn toàn thay vào đó là một sự yếu đuối, cần được che chở. Cô từ từ lấy hết can đảm, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào người con trai trước mặt. Đúng rồi, đúng là anh thật rồi, cô dường như chẳng tin vào mắt mình nữa, gương mặt đã tèm lem nước mắt, giọng nấc lên từng hồi

- "Anh ! Là anh phải không ?"

- "Ừ là anh đây." Anh chàng đang mỉm cười, dang rộng đôi tay chào đón.

Bây giờ cô đã trở về với con người thật của mình, một cô gái nhút nhát, yếu đuối, luôn tỏ ra mạnh mẽ để không cần ai thương hại.

- "Đúng là . . hức . . anh . . rồi ! Em rất là . . nhớ . . nhớ anh !" Cô chạy tới bay vào lòng anh để cảm nhận được hơi ấm mà 5 năm nay cô đánh mất nó.

- "Ngoan nào đừng khóc nữa, anh đã về rồi mà " Anh gỡ đầu cô ra, lau nhẹ những giọt nước mắt đang thi nhau rơi.

- "Em sẽ không khóc nữa, đợi em một chút." Cô nói rồi móc đt gọi cho nó bảo là cô có việc nên sẽ về sau. Miệng vẫn nói với nó nhưng trong đầu cô không ngừng động não và cô chợt thấy được nụ cười khinh khinh và ánh mắt thù hận đang dán chặt vào người cô. Cô linh cảm rằng người đó không phải là anh, có thể chắc rằng linh cảm của cô luôn đúng.

- "Tự mình ra cafe nói chuyện anh nhé." Cô quay sang kéo anh lên khu ăn uống.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

----- - "Ế Phương Di tao đây nè." Nó tí ta tí tòn chạy tới.

- "Ừa con Trâm đâu ?" Di

- "Nó nói có việc bận nên sẽ về sau. Thôi mình về." Nó

Nó chờ Di về kí túc xá rồi về nhà. Vừa chạy vào cổng, nó đã thấy HT ngồi trước cổng, ánh mắt dò dẫm nhìn về khoảng không vô định. Nhìn cô bây giờ sao lạ quá không giống như HT hằng luôn bất cần, cố chấp :

- "Trăm mảy sao vậy ? Sao không vào nhà mà ngồi ở đây ?" Nó lay lay, HT xoay qua nhìn nó, nước mắt cứ chảy không ngừng.

- "Đứng lên vào nhà rồi nói." Nó dìu HT vào nhà, ngồi xuống ghế, nhìn thẳng vào mắt HT :

- "Anh ấy đã về đúng không ?" - HT gật đầu

- "Vậy tại sao mảy lại khóc ?" - HT lắc đầu

- "Mảy không giấu tao được đâu. Không phải anh ấy mà là người khác đúng không ?" Nó gắng hỏi

- "Tao thấy rất lạ, khi tao quay lưng lại thì hấn ta dùng ánh mắt thù hận nhìn trôn trôn vào tao. Với lại tao không cảm nhận được cảm giác lúc xưa, nó rất xa lạ." Cô đã chịu mở miệng.

- "Tại sao ? Vẫn là giọng nói đó, gương mặt đó nhưng lạ, là lạ làm sao ?"

- "Tao có hỏi về kỉ niệm giữa hai người, hấn ta trả lời đúng hết nhưng linh cảm của tao cho rằng không phải là hấn. Tao phải đích thân điều tra về việc này mới được."

- "Được có gì thì nói tao."

- "Ừ cảm ơn mảy, em gái của tao." HT cười tươi. Cô không tin bất kỳ ai trừ nó và nó cũng vậy, những người xung quanh luôn cho tụi nó cảm giác bất an, nên đối với 2 người cảnh giác là một điều rất quan trọng không thể thiếu. (ba mẹ nó thì đi công tác, còn ông và quần gia từ ngày tụi nó trở về đều biệt tâm biệt tích)

Một ngày mới lại bắt đầu, hôm nay nó với HT phải dọn đồ đạc lên ký túc xá. Hi hục gằn cả tiếng đồng hồ cuối cùng cũng xong. Nó uể oải vươn vai :

- "Tao ở phòng 12, mảy ở phòng 13 nhá."

- "Tại sao ?"

- "Tao bị người ta bắt."

- "Ai ?" HT hỏi ngạc nhiên, nó chưa bao giờ chịu thua hoặc nhường nhịn ai cả, vậy mà giờ lại như vậy.

- "Không gì đâu " nó cười xuề xuệ, vì bây giờ đã vào giờ học nên nó lôi con BMW của mình ra phóng tới ký túc xá của học viện luôn cho lạ.

Đậu xe vào bãi, tụi nó tiến lên phong của mình.

Trước cửa phòng 12, nó cứ đứng thấp thòm không dám vào, cứ đưa tay lên nắm cửa rồi lại buông xuống gằn chục lần. Vào cũng chết, không vào cũng chết, nó cứ đứng đầu tranh tư tưởng gần 30 phút làm hấn ngồi quan sát camera mà tức điên lên. Cuối cùng nó cũng vận bước vào thì gặp ngay ánh mắt của hấn nhìn chằm chằm vào mình.

- "Ồ hé . . . hé lô. Mà sao anh còn ngồi ở đây ? Đã vào giờ học rồi mà !"

- "Tôi đợi cô"

- "Đợi . . . đợi tôi." Hấn bắt đầu làm nó cảm thấy hoang mang.

- "Phải, tôi đợi cô là để . . ." Hấn giả giọng, cười đều.

- "Để làm gì ? . . . Á ! Anh ! Giữa ban ngày ban mặt mà dám . . . tên biến thái, dê xồm, dâm tặc, vô liêm sỉ, vô . . ." Nó vừa nói vừa đánh túi bụi vào hấn, lực đánh không hề nhẹ khiến hấn hơi cau có nhưng cũng rất hạnh phúc. Chụp cánh tay nó lạo, quát :

- "Cô làm cái gì vậy hả ? Tôi giờ trò hỏi nào hả, tôi chưa nói hết câu là cô chen vào rồi còn đánh tôi nữa. Phải phạt cô mới được." Nói là làm, hấn cúi xuống hôn phớt lơ lên đôi môi hồng hào của nó. Nó hết sức ngạc nhiên, ôi nụ hôn đầu của mình, cái tên âm binh này

- "Anh . . . Anh !"

- "Cho chừa tội chen vào khi tôi nói, tôi đợi cô để ký hợp đồng."

- "Sao anh không nói sớm, anh coi chừng đấy nhé. Khi bị dồn vào bước đường cùng thì chó cũng quay lại cắn chủ đấy nhé!" Ôi giờ ! Ai đòi so sánh mình với chó như nó không ?

- "Tôi sẽ chờ, bây giờ thì ký đi." Hấn quăng lên trên bàn. Nó hậm hực cúi xuống ký, chả thèm nhìn.

- "Vừa lòng anh chưa ? Bây giờ để tôi yên"

- "Được thôi." Hấn nói rồi bước ra khỏi phòng, trong lòng ầm ập hấn lên. Nó nhìn quanh, cũng sạch sẽ, ngăn nắp đấy chứ, bắt đầu công việc thôi.

Quay lại chỗ HT

HT đứng trước cửa phòng, vịn cửa bước vào một cách nhanh nhẹn. Một anh chàng với thân hình vạm vỡ, khăn được quấn ngang hông đập vào mắt :

- "Aishhhhhh . . . Làm ơn mặc đồ vào giùm cái." HT xoay người

- "Hạ Trâm ? Ủa em đi đâu đây ? Đừng nói là em ở cùng phòng với anh đây ?" Trọng bắt ngờ xen lẫn vui mừng

- "Biết rồi còn hỏi, mặc đồ vào." Giọng nói rất nhẹ nhàng nhưng có sức ảnh hưởng rất lớn.

- "Rồi rồi." Trọng nhanh chóng vào phòng tắm. HT bước vào phòng, cô cũng không ngờ mình lại ở chung với Trọng. Mặc dù là 2 anh em (trên danh nghĩa), cô biết mình đã có tình cảm với Trọng, chỉ một ít thôi nhưng đã bị cô dập tắt ngay từ đầu. Cô không muốn kéo bất kỳ ai vào kế hoạch của cô kể cả nó, nhưng nó nhất quyết không chịu nên cô đành phải thuận theo. Đang suy nghĩ miên man thì

- "Làm gì đứng thù lì ra đó thế ?" Anh tì đầu vào vai cô để ngửi lấy hương thơm nồng nàn, dễ chịu

- "Tránh một bên, tôi đang dọn đồ." Cô bỏ ra, ngồi xuống dọn dẹp. Trọng không nói gì, lại ghé ngồi ngắm cô một cách tự nhiên, trông cô thật đẹp, một vẻ đẹp mặn mà, thuần khiết.

- "Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, ngứa ngáy."

- "Anh vẫn thích nhìn đấy, em làm gì được anh."

- "Mặc xác anh." Cô nói rồi tiếp tục làm. Anh vẫn ngồi đó ngắm nhìn cô miết.

Cuối cùng cũng xong, cô mệt mỏi lần ra giường, khép hờ đôi mắt lại và rồi ngủ khi nào không hay. Trọng vẫn ngồi đó ngắm nhìn cô ngủ ngon lành. Cô ngủ trông vẻ rất hiền, trong sáng không giống như khi cô tỉnh, mặt lúc nào cũng căng. Anh đoán cô đã biết được sự thật đó nhưng không muốn nói ra, chắc là đang có kế hoạch riêng cho mình rồi. Haizz anh phải làm gì để tốt đẹp cho đôi bên đây ?

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Sự Trừng Phạt Nhẹ Nhàng

Khoảng 2h chiều

HT nằm trên giường trở người, từ từ mở mắt. Tay mò cái đt đang reo ỳnh ỏi

- "Nghe"

- "Ngủ hay gì vậy bà ? Dậy đi, 4h có tiết thể dục đấy."

- "Ừ"

- "15 phút nữa tao qua." Cô cúp máy, mệt mỏi lê thân mình vào phòng tắm sửa soạn.

- "Hạ Trâm ơi ! Hạ Trâm ơi ! Mày đâu rồi ?" Nó toan mở cửa bước vào, đồng thời cửa phòng tắm cũng bật mở.

- "Đây"

- "Đi ăn trước nha, tao đang rất đói đây" Nói rồi nó kéo cô đi giải quyết cái bụng đang đánh trống dừ dội.

Vừa bước vào căn tin là gặp ngay cái bàn mặt tên âm binh đáng ghét xấu xa kia đang nhìn chăm chăm nó, bên cạnh là ông anh đáng kính đang ngồi cười đùa với mấy em nữ sinh. Nó vờ nhìn trời đất, cùng cô lướt qua thật nhanh thì . . .

- " Ê ôsin ! Lại đây".

Ừa ai gọi mình hả ta ? Sao mà cái giọng nghe quen thế nhỉ ? Không lẽ là anh ta ? Ôi nếu như vậy thì nhục chết mất, phải chuẩn lẹ thôi.

- " Bước lại đây" hấn gần mạnh từng chữ, nó đánh buông tay cô, lùi thúi bước tới chỗ hấn với ánh mắt muốn giết người.

- "Hừm . . . Gọi cái gì ?"

- " Ăn sáng"

- "Anh ! Anh quá đáng vừa thôi nha. Anh đâu bị thương hay cụt tay chân đâu mà lại nhờ tôi chứ hả?"

- " Okay. Số điện thoại của luật sư Hà là số mấy ta ?" Hấn vừa nói vừa cầm đt quẹt quẹt trước mặt nó

- " Anh . . .Được lắm ! " Nó quay người giậm chân đùng đùng xuống nền gạch *Cái tên khốn khiếp, chết tiệt nhà người*

- " Ê Hạ Trâm ! Sao đứng đó, lại đây ngồi này." Trọng cười cười chỉ vào 2 chỗ trống trước mặt. Cô hơi nhếch mép liếc nhìn mấy đứa cạnh bên đang ồ ồ eo, cả cả dựa dựa vào 'anh trai' của mình thì không khỏi ngứa ngáy.

- " Thật chướng mắt."

- "Này bạn kia ! Bạn nói ai thế hả ? Trọng của tôi đường đường là bạch mã hoàng tử nơi đây mà bạn cũng dám đụng à ? Mau xin lỗi anh ấy mau nếu không bạn chết chắc " Một con nhỏ giọng tri thức, vênh mặt

- " Tôi nói cô đấy thì sao ? Vừa chảnh chọe vừa diêm dúa, thật đau mắt người nhìn " - cô không ngần ngại chỉ tay thẳng vào mặt nhỏ đó.

- " Con này thật láo toét ? Mày nghĩ mày là ai? Chỉ là đứa hs mới vào mà lên mặt dạy đời tao sao ? Tỉnh mộng lại đi cưng à" ả nói, vồ vồ lên mặt trắng nện của cô

- " Bỏ tay ra" 2 giọng nói phát ra cùng một lúc chính là Trọng _ Tiểu Anh. Nó bước tới hất tay ả ra, xô ả lùi về sau. Không phải là cô sợ, mà cô chỉ muốn xem ả sẽ làm gì tiếp theo để *"làm thịt"* luôn một lần cho đỡ mệt. Ngờ đâu nó xuất hiện, xem như ý định của cô tan tành.

- " Ấy da, gọi đồng minh tới đây sao, tưởng đứa nào, chẳng phải là *'thiên thần xe đạp'* hôm nọ sao ? Mày cùng với con nhỏ kia ở đây để la liếm à ? Sao không lại nói chị mày sẽ bố thí vài bạc lẻ sống qua ngày. Haiz dù gì cũng chỉ là một đứa quèn thôi, với cao làm gì, té chả ai đỡ đâu em à !" Nó hơi cười khẩy

- " Chuuu choaaaa ! Tự sướng vừa thôi bà chị, tôi mà có là thiên thần đi chẳng nữa cũng tốt hơn ai kia . . . Với lại, nhìn cái dáng chị bây giờ xem, cũng giống gái quán bar thôi mà bày đặt cao thượng sao ? Mạc Thị mà biết thì như thế nào nhỉ ? Hìhì, muốn đấu với tôi, chưa đủ trình đâu."

- " Mày .. Mày đừng có găm máu phun người, ở đây không có ai tin mày đâu. Chỉ là một con nhỏ còn hơi sữa mẹ như mày mà dám hù dọa tao hả ? Mày nghĩ tao sợ hả, sai lầm rồi cưng à." Hạ Trâm ngồi xuống ghế, móc đt ra nhắn tin *"Xóa sổ Mạc Thị ra khỏi tập đoàn, bán tất cả các cổ phần, cắt hết các hợp đồng trong lẫn ngoài nước liên quan đến Mạc Thị"*

Chưa đầy 1 phút sau thì ả có đt " Con nghe ba . . . Ba nói sao ? Không thể nào như vậy được. . . Ba ! Ba !" Nó thì đứng trơ trơ cái mặt nhìn muốn đánh một phát.

- " Mày .. Sao mày dám." ả đưa tay tát nó thìrắc " Áaaaaaaa..." Nó bẻ ngược cánh tay của nhỏ lại với lực không hề nhẹ.

- " Đã tồn tại ở dạng hai chân thì đừng hành xử theo kiểu bốn cẳng. Và nhớ suy nghĩ trước khi hành động nhé bà chị !" Nói rồi nó đẩy ả ra ngã sống soài.

- "Mày được lắm, rồi mày sẽ lãnh hậu quả."

- " Mối mắt mong chờ." Nó nói giọng bốn cợt làm ả ê chề chạy vụt đi. Nó đưa phần ăn cùng với lon nước ngọt lên trước mặt hấn rồi điềm nhiên ngồi ăn, Trâm thì nhâm nhi tách cà phê vừa được đem ra.

- "Này nhỏ kia, tôi gọi cô mua Coca hả ? Vào mua lại cái khác " hấn quát lên khiến nó muốn phun hết những gì trong miệng. *Aishhhhhhhh đừng là, chưa ăn được gì mà bị sai như giặc vậy.* Nó lờm lờm hấn rồi quay vào trong mua chai nước suối cho hấn.

* 8 phút trôi qua* nó vẫn như vậy, mua hết chai này hết chai khác, chất đồng cả bàn. Còn hấn cũng như vậy, bắt nó mua hết lần này đến lần khác. Lần thứ 10, nó đặt chai nước lên bàn, gương mặt lấm tấm mồ hôi. Nó cũng không ngờ mình lại kiên nhẫn đến như vậy.

- "Nè tôi kêu cô mua Aquafina chứ không phải là Lavie . Vào trong mua lại" lần này cục tức đã lên đến đỉnh đầu, nó vói tay lấy cái chai, vặn nắp, đổ ừng

ực từ trên đầu hấn đổ xuống. Cứ như thể nước chảy qua mái tóc hung đỏ, qua gương mặt được chạm khắc tinh tế, hoàn hảo, rồi dọc theo đường áo sơ mi thấm vào trong người.

- "Sao ? Bớt khát chưa ? Bớt nóng đầu chưa ? Chắc rồi ha, vậy tôi đi đây" nó quay mặt bỏ đi không mấy vui vẻ nhưng hấn đã nhanh chóng kéo tay nó lại và đặt lên đôi môi ấy một nụ hôn ấm áp, sâu lắng. Nó vô thức mờ to mắt, hấn không thể làm được gì vì hấn đã giữ chặt nó trong lòng.

.....

Quyển luyện buồng đôi môi mỏng mang mùi vị hương Lavender nồng nàn, hấn nhìn nó chẹp chẹp miệng, liếm liếm môi

- "Mùi vị quả thật cũng không tệ, sự trừng phạt nhẹ nhàng nhất dành cho em đây."

Hấn toan bước đi, Trọng cũng theo sau nhoeo miệng cười. Còn nó thì đứng như trời trồng, tim đập thình thịch muốn nhảy ra ngoài. Một lúc sau nó sực tỉnh thì hấn đã đi được một đoạn khá xa

- "Cái tên điên kia, ngươi làm cái gì vậy hả ? Ồi nụ hôn đầu của ta ! Cái đồ khốn khiếp đứng lại đó, làm xong thì trốn hả ? Mau đứng lại đây, cái đồ trời đánh, ta xé xác ngươi. . ." Nó la oai oái, chân không ngừng chạy theo hấn nhưng cô kịp kéo nó lại

- "Mất thì cũng mất rồi, bỏ đi, phiền chết đi được." Cô lôi nó kể cả thức ăn trên bàn đi ra sân sau, nó không quan tâm mọi ánh mắt kinh ngạc, ghen tỵ dán chặt lên người, miệng vẫn cứ lẩm bầm (tg: khùng mà :))).

Cho đến khi cô nhét thức ăn vào miệng nó thì mới chịu ngậm miệng lại ăn nhưng trong lòng vẫn đang nguyên rủa người nào đó. Chợt điện thoại Trâm vang lên

- "Alo "

- "....."

- "Sao ? Chắc chứ ?"

- "....."

- "Chuẩn bị đầy đủ hết đi. Tối nay 7h tại này sẽ ghé sang."

- "....."

Trâm cúp máy nói

- "Tối 8h Rose quyết chiến với Kingdom tại đồng cỏ ở phía Tây ngoại ô."

- "Ừm . . . Cái gì ? Lại là Rose sao ? Cái thằng cha dở hơi này." Nó siết chặt tay thành nắm đấm

- "Giờ sao ? Cúp luôn hay học ?"

- "Thôi học xong luôn rồi đi, để tao gọi con Di ra rồi bàn." Nó móc con đế yêu ra gọi con *Di Heo*

- "Alooooooooo . . ." đầu dây bên kia phát ra giọng ngáy ngủ

- "Chế cho cung 15 phút ra sân sau nhé, trễ một giây là tự lãnh hậu quả đấy nhé . . . Tít . . . Tít . . . Tít" không để bên kia ứ ớ chữ gì, nó đập luôn máy, tiếp tục ăn. Trâm cũng nhàn nhạt uống cà phê, đọc tiểu thuyết.

- "Hé lô mấy bồ, kêu ra có chuyện gì vậy ?" Di với mái tóc được cột cao gọn gàng, khuôn mặt tươi tắn kết hợp với đồ thể dục trông thật đáng yêu.

- "Nhí nhanh dữ ta ! Đáng yêu dữ ta ! Trễ 5 phút rồi nha " -- nó lườm lườm

- "Được rồi, vào vấn đề đi" -- Trâm

- "Tối nay 8h Rose quyết chiến với Kingdom ở đồng cỏ Tây ngoại ô." -- nó

- "Lại cái cha già đó, kỳ này phải diệt tận gốc mới được." -- Di

- "Tao đã cho người tìm hiểu, đích thực kỳ này không giống như mọi lần, bọn chúng muốn thâm tóm bang và cả Thế giới ngầm. Nghe đâu là hợp tác với bang Devil " -- Trâm

- "Cái tên này, ăn gan hùm rồi. Dám chống lại tao một lần nữa. Được, tao sẽ cho lão sống không bằng chết." -- mắt của nó bắt đầu chuyển màu, từ nâu sang đỏ rực. Ngay lúc này, Trâm và Di cả hai đều dùng tay đặt lên vai nó, có ý muốn ngăn lại

- "Bây giờ không được, muốn gì thì tới đi, tha hồ giải toả." -- Trâm lắc đầu

- "Ủm xin lỗi nhé." Màu mắt của nó dần dần trở lại nguyên thủy, cười hi hi như con ngó. Cứ như thế cả ba vừa ăn vừa tám chuyện, nói vậy thôi chỉ có nó và Di, Trâm lâu lâu nói vài ba câu rồi lại đọc tiểu thuyết.

Đúng 3h, tiếng chuông vang lên báo hiệu lớp học TD buổi chiều bắt đầu, tụi nó tập vài động tác rồi cùng nhau chơi bóng rổ. Nói là học vậy thôi chứ đây là môn thể thao tự chọn giúp học sinh giải trí, giảm căng thẳng và áp lực trong học tập.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Quyết Đấu (1)

Về phía hần thì đang ở KTX chuẩn bị vào phòng tắm thì đt reo lên :

- " Việc gì ?"

- "Bọn Rose lại hẹn tối nay ở đồng cỏ ngoại ô chứ không phải chỗ cũ. Tao nghĩ tụi nó sẽ mờ ám làm việc gì đó tại vì có sự tham gia của Devil nữa. Mà cũng biết tụi Devil chơi như thế nào mà. "-- Trọng

- "Khón khiếp ! "

- " Lão này gan thật mới dám câu kết với bang khác chống lại mình. Lần này ra thẳng tay, không được nhân nhượng cho dù là gì đi chăng nữa"

- "Mấy nói đó, tối 7h30 gọi tao"

- "Okay"

Hần đập máy, lạnh lùng bước vào phòng tắm, ngâm mình trong dòng nước mát lạnh và chợt . . hình ảnh ấy, con ác mộng ấy lại hiện về

Chập tối, tại phòng 12, hần đang ngồi xem tivi, còn nó hết mát-xa đầu, vai thì đi lấy nước, hết nước thì lấy đồ vật cho hần ngâm nhi, hết đồ vật thì vào trong gọt trái cây, . . . Cứ như thế, nó bị hành suốt mấy giờ đồng hồ, còn hần cứ cười tủm tỉm như thằng khùng. Bực bội, bực mình, nó giựt lấy bịch snack trên tay hần thông dong ngồi xuống sofa nhỏ nhỏ vừa xem tivi vừa ăn cách ngon lành.

(Ít nói đây sao, lạnh lùng đây sao, đẹp trai đây sao ? Oh my ghost ! Chả tồn tại một yếu tố nào cả, toàn là những lời đồn đại, hư cấu lên không !!!!) -- nó tự kỉ. Chợt đt reo

Là mình từng yêu nhau

Đã có những giấc mơ

Đã nghĩ suốt ký ức yêu thương bền lâu

Và mình đã nghĩ đâu có những đắng cay cũng sẽ qua

Điều gì đã đến khiến những giấc mơ tan ?

Điều gì đã khiến ta phải cách xa

Rồi cố níu bàn tay, cố giữ nụ hôn để mai quên nhau. . .

(Mình từng yêu nhau_Miu Lê)

- "Alo ? Chế nghe" -- nó vẫn tỉnh bơ

- " Qua chưa bà nội, 7h rồi đó má, tao đang ở phòng 13 với con Trâm đây nè. Dám bỏ "người yêu" tao một mình để ở với trai ha, bạn bè tốt quá ha, qua đây coi chế xử bà nội lần má như thế nào !" - Di Heo xỏ một tràng cúp cái lèo làm nó cứng họng. Nhỏ không nhắc nó cũng quên mất tui, lật đật chạy đi thay đồ bỏ hần ngồi đó chả hiểu mô tê gì.

Đứng ngắm mình trước gương, một cây đèn từ trên xuống _ áo hơi trễ ngực, quần bó sát, tóc được cột cao, môi trái tim được tô đỏ rực. Nhìn vào ai mà dám nghĩ đây là hs lớp 11 chứ, trông nó lúc này thật phải nói quyền rũ chết người.

Bước ra khỏi phòng tắm, không thấy hấn đâu cả, hình như đã đi rồi thì phải, vậy thì tốt chứ sao mắc công lại lộ thân phận. Vác chiếc balo nhỏ trên vai nó ghé sang phòng 13.

"Cạch"

- "Só rỳ tao quên mất, đừng giận tao ^^" nó ăn năn hối lỗi

- "Cũng biết xin lỗi sao ? Hẹn cho đã mà giờ mới lết xác qua, có chuẩn bị đầy đủ hết chưa đó." --Di

- "Đầy đủ tất."

- "Vậy thì đi." Cả ba cùng nhau vượt ra ngoài cửa sổ, vì phòng ở lầu hai nên việc leo trèo này không làm khó được tụi nó. Xong xuôi, tụi nó leo lên con mui trần được đậu sẵn ngay trước cổng KTX, lao vun vút trên mặt đường đến bang Pandora, người cầm lái không ai khác là Hạ Trâm. (Vì tụi nó phóng ra từ cửa sau mà là chỗ khuất nên khó có ai nhìn thấy)

Tại một nơi khác

- "Tụi mày chuẩn bị xong hết chưa ? Không được thiếu bất cứ một chi tiết nào."

- "Dạ xong hết rồi ạ"

- "Haha được được, lần này người thống trị nhất định sẽ là tao ! Vâng không ai khác _ Bang chủ Rose

Kingdom

- "Kính chào bang chủ và phó bang chủ" Cả một rừng người mặc vest đen cúi đầu chào khi hấn và Trọng bước vào. Hấn diện áo sơ mi - quần jean - đôi giày toàn là màu đen.

- "Sao rồi ?" - Trọng

- "Đã xong hết mọi thứ, chỉ chờ lệnh của anh." một người con gái với bộ trang phục quyền rũ, bốc lửa bước lên phía trước, lần lượt đưa cho hấn và Trọng một cây kiếm nhật Katana và một khẩu súng lục

- "Tất cả xuất phát". Và cứ như thế, hàng trăm mô tô và ô tô ùn ùn nối đuôi nhau với con Bugatti Veyron của hấn dẫn đầu, gây chấn động cả một thành phố.

Bên nó

- "Được rồi, các người đi trước đi, tụi này có việc sẽ đến sau." - nó mặt lạnh tanh ra lệnh cho tụi đàn em

- "Vâng bang chủ cẩn thận" - Nô cung kính rồi kéo một đám gần mấy trăm tên đã được huấn luyện rất kỹ càng tới chỗ mà tụi hấn giao đấu.

- "Tụi mình đi" - nó, cô và nhỏ leo lên chiếc Posche Carrera lao vun vút đến Biệt thự Lăng Phương _ nơi ẩn náu của bang chủ Rose _ Lăng Phương Húc

**Các bạn có ý kiến hoặc nhận xét gì cứ tự nhiên cmt bên dưới, t/g sẽ trả lời hoặc rút kinh nghiệm cho ạ ^^*

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Quyết Đấu (2)

“... Kít...”

BIỆT THỰ LĂNG PHƯƠNG

-“Sẵn sàng rồi chứ?” - nó mở lời

-“Okay.. Nhiệm vụ?” – cô

-“Di ! Mày sẽ xông vào cửa chính của biệt thự, làm chuyện gì thì mày cũng biết rồi chứ?” --- “Okay tao biết.”

-“Trâm ! Mày sẽ leo lên tầng 1, căn phòng đầu tiên sẽ là nơi chứa toàn bộ tài liệu bất hợp pháp và vũ khí của hắn. Căn phòng thứ hai là nơi mà thứ mày tìm kiếm bấy lâu nay đang nằm bên trong đó.”

-“Được”

-“Mày xong ở dưới thì chạy lên giúp con Trâm một tay, thời gian chỉ có 40 phút mà thôi. Nền nhớ, trong nhà có một tên sát thủ trong bóng tối, tụi bây phải cẩn thận.”

-“Còn mày thì sao, đừng nói ngồi đây lướt web nha má.” Di Heo lên tiếng

-“Hơ hơ vậy tao khỏi chỉ đường cho tụi bây ha ! Nói nhiều quá vào lẹ đi, tao đã hack mạng lưới điện bên ngoài rồi.”

-“Biết rồi, đi đây, có gì nói qua bộ đàm nhé.” Lần lượt cô và Di Heo bước ra khỏi xe, leo qua cổng vào khu biệt thự chính. Còn nó ngồi trên xe quan sát, mở đường cho 2 đứa kia. Nó đã hack tất cả các camera và mạng lưới điện ở cổng, ở các cánh cửa ra vào nên sẽ dễ dàng hơn nếu Trâm và Di Heo đột nhập.

“Alo ! Alo !” – nó nói qua bộ đàm

-“Nghe “– 2 tiếng nói phát ra cùng lúc. Trâm đang lấy đà bậc qua lang can lầu 1 thì nghe giọng nó (cô đang đứng trên cây), còn Di thì chuẩn bị bước vào phòng khách, nơi tụ tập tụi thuộc hạ bang Rose.

“Di, phía bên tay trái có hai thằng sắp rẽ về hướng mày.”

1 . . . 2 . . . 3 . . . *Chúu chúu* “Bịch”

-“Rồi tiếp tục, đừng dùng súng giảm thanh nữa, trong balo mày có một quả boom mê, tao đã để sẵn, hãy ném vào trong đó. Sau 5 phút mày hãy bước vào và hack camera lầu 2 giùm tao. Được chứ?”

-“Tao biết rồi”

-“Trâm, bên mày phía tay phải là phòng đầu tiên, mày hãy sao chép toàn bộ dữ liệu và hack tất cả tài khoản của hắn giúp tao ”

-“Tao đang làm . . . Xong rồi”

“Qua phòng kế tiếp đi”

.....

Đồng cỏ ngoại ô

-“ Chào hoàng tử Triệu Gia Huy người đứng đầu thế giới ngầm” – tên bụng phệ khinh khỉnh _ Lăng Phuong Húc

-“ Ông rốt cuộc là muốn cái gì vậy hả ? Hết lần này tới lần khác đến gây rối, ông nghĩ chúng tôi rảnh lắm sao ?”- Trọng tức giận

-“ Ái chà, người có biết như vậy là hỗn láo với bậc tiền bối không ?”

-“ Ông chả là cái đách gì với tôi cả, ở đó mà tiền với bối.” [t/g : đúng là anh em cùng một giuộc, nói nhiều quá :))]

-“ Đủ rồi, lên đi. 1 sống 1 còn” hần lạnh lùng hạ lệnh

Thế là một cuộc chiến hỗn độn, khốc liệt đang diễn ra. Tụi hần và cô gái ban nãy chỉ đứng nhìn thuộc hạ của mình làm việc, xem như đây là một cuộc tuyển chọn bình thường trong bang vậy thôi. Trong lúc bên phe địch còn lại ít người, Trọng bay tới nhắm thẳng vào tên bụng phệ mà xử lý, nhưng không đơn giản như vậy, từ đâu xung quanh tên đó xuất hiện không dưới 10 tên sát thủ.

< Sao chỉ có tụi Rose vậy còn Devil đâu ?>hần trầm tư suy nghĩ, quay sang hỏi San Ni

- "Không phải em nói là có Devil nữa sao ?"

- "Đúng là như vậy em cũng đang thắc mắc đây"

- "Ở bang còn có ai không ?"

- "Dạ chỉ còn vài tên thủ lĩnh thôi ạ"

- "Khốn nạn ! Ở lại giúp Trọng một tay, anh sẽ quay lại sau."

- "Vâng" thế là cô gái chạy lại tiếp sức cho Trọng cùng với nhóm thuộc hạ.

" Trăm, tên sát thủ trên lầu 2 đang đi xuống, hần đang tàn hình, hần thấy mây nhưng mây lại không thấy hần cho nên mây phải hết sức cẩn thận. Điểm nhận dạng là trên tay hần có chiếc vòng điểm trắng rất sáng, mây hần nhắm chính xác bắn trúng vào điểm sáng thì tên đó sẽ tự động hiện nguyên hình. Lúc đó với việc ra tay sẽ rất dễ dàng nhưng muốn bắn được không phải là chuyện dễ. Tao tin tưởng ở mây, cố lên"

- " Cảm ơn mây"

Cô đã núp vào một góc khuất, đứng như lờ nó nói, điểm sáng ấy cứ di chuyển liên tục làm cô hoa cả mắt.

<Phải làm sao đây ? Làm sao đây? . . . A ra rồi>

Hình như điểm sáng đang đứng yên, bên kia cách không xa chỗ cô là một công tắc đèn, cô liền dùng súng giảm thanh "Chú" _ "Phụt". Tất cả mọi nơi đã bị bóng tối bao trùm, điểm sáng ấy đang hiện rõ mồn một trước mặt cô, việc bắn trúng là một chuyện quá dễ dàng "Chú" _ "Phụt". Vâng hần đã hiện nguyên hình, cô lại nhắm về phía công tắc kia bắn lần nữa, đèn lại sáng lên, cô bước ra, nhìn hần ta và nòng súng đã được đưa ngay trước mi tâm của hần

- " Quaooo . . . Đúng là sát thủ Pandora có khác, ta đây cơ hội ngàn vàng mới được chiêm ngưỡng đây" . Cô hơi nhui mày :

- " Ý người là gì ? Sao lại biết ta là sát thủ Pandora"

- " Không gì cả, chỉ là ta khuyên người một điều, đừng nên vội tin những gì xung quanh mình." hần ta cười, một nụ cười man rợ khiến cô rất ghét

- " Câm miệng". Lại một tiếng "Chú" nữa vang lên, lần này hần ta ra đi một cách vĩnh viễn. Cô lập tức bước qua xác tên đó, chạy nhanh lên tầng 2 vì cô biết nó sẽ lên đó, nhất định phải ngăn nó lại kịp thời, vừa đi cô vừa hét :

- " Tiểu Anh ! Tiểu Anh ! Mày còn đó không ? Mày không được lên lầu 2 ! Tiểu Anh" nhưng không một ai đáp lại lời cô cả.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11

Tại Kingdom

Hàng loạt người của Devil đang đi vào lãnh thổ Kingdom nhưng chưa vào được cổng thì bị chặn lại, không ai khác là Nô

- "Chào bang chủ Devil, Ngài tới Kingdom có việc gì không ạ ?"

- "Tại sao người lại ở đây ?" tên bang chủ hống hách, lên mặt

- "Vâng tại thuộc hạ có chuyện đi ngang qua đây. À mà bang chủ của thuộc hạ đang muốn gặp Ngài. Còn Ngài thì sao ạ ?"

- "Eira ? Eira sao ? Ở đâu ? Đưa ! Đưa ta đi "

- "Vâng thưa bang chủ còn chuyện chính của chúng ta thì sao ạ ?" tên đàn em hỏi

- "Chuyện đó để sau, gặp Eira là việc quan trọng nhất." và rồi tên đó đi theo Nô, ánh mắt hình trái tim, đầy phấn chấn. 15 phút sau khi bang chủ Devil rời đi thì bọn đàn em cũng bị nhóm của Nô dụ đi ra chỗ sân trống ở cách đó không xa, nói rằng BC gọi thì chúng tin ngay.

Ra tới nơi, bọn chúng chưa kịp hiểu gì, chưa kịp tìm gặp BC thì đều bị tụi Nô ra đòn dồn dập, dã man. Cũng ngay tại đây, BC của chúng cũng không khác là bao, chỉ là dụ, đưa hẳn lên xe và 5s sau chiếc xe bốc cháy sau màn đêm

[Lúc này, nó đã nhắn cho Nô đưa khoảng 2/3 người tới lãnh địa Kingdom, bởi vì nó cảm thấy linh cảm mình mách bảo như thế.]

Và khi hẳn tới, nghe bọn đàn em kể lại thì đúng như hẳn suy đoán bọn chúng có âm mưu bất chính, lợi dụng lúc BC không có mặt thì ra tay.

< Có gì đó không ổn. Tại sao người đó lại biết mà tới giúp ? Trong khi Kingdom có thể hạ gục được chúng ? Thật rồi ren >

- "Nhóm người đó ở bang nào ?" hẳn quay sang hỏi

- "Tụi em cũng không rõ, hình như em nghe được Eira gì đó thôi ạ"

- "Eira ?" --- "Vâng". Hẳn không nói gì, trở vào xe phóng tới bar, trên đường đi có gọi cho Trọng

- "Mày ở đó giải quyết đi, tao về bar có việc . . . Tút . . . Tút"

[Trọng : Má nó đúng là bạn tốt !]

Lên tới lầu hai, gặp ngay cảnh nó đang bị trói trên một chiếc ghế, mặt và tay chân đều bị trầy xước và rướm máu. Cô như điên tiết lên, ánh mắt rực lửa hướng về người con gái đó.

- "Haha, lên cứu bạn cô sao ?

- "Tại sao lại hành hạ bạn tôi như vậy, chẳng phải người cô hận là tôi sao ?"

- "Tôi không chỉ hận mà còn muốn băm cô ra từng mảnh nữa kìa. Tại sao chứ hả ? Chẳng em tôi nó có gì không tốt mà cô lại đối xử với nó như vậy chứ hả?"

- "Nếu cô nghĩ giết tôi được thì đã ra tay từ lâu rồi. Hà khác gì phải đợi tới bây giờ ? Với lại Nhật Thiên cũng rất tốt với tôi thì có gì tôi phải ra tay với anh ấy"

- "Mày đừng có nói dối, chính mày là người cuối cùng gặp nó trước khi mất tích, không phải mày ám sát nó thì ai chứ hả ? Xác nó bây giờ đang ở đâu ?"

- "Tôi không có và cũng không biết"

- "Con này ngoan cố, được rồi tao sẽ cho con bạn mày sống không bằng chết" Cô ta tức giận, quay sang bảo đàn em đánh nó thì..

- "Đâu dễ đâu bà chị " Nó đứng dậy, bước ra khỏi ghế, đứng đưa sợi dây thừng trước mặt cô ta, giọng đều đều :

- "Chị nghĩ sợi dây này có thể ràng buộc được tôi sao ? Sai lầm lớn đấy, và cũng cảm ơn bà chị vì này giờ đã giúp tôi đang rèn luyện thân thể nhé. Haha..."

- "Tụi mày . . . Tụi mày . . . Tụi bây giết chết hai con đó cho tao"

Thế là cuộc chiến bắt đầu, 2 đứa nó chấp hơn 30 thằng to con bằng tay không. Chúng nó liên tục tung ra những đòn chí mạng một cách quyết liệt, dứt khoát. Từ đầu, kính cửa sổ vỡ toan, một tiếng "Xoảng" vang lên nghe thật nhức óc, chói tai. Không ai khác chính là Di, cô nàng đã bay vào và phụ giúp tụi nó một tay. Không lâu sau thì một rừng người nằm la liệt dưới đất, máu chảy bê bết. Nó bắt đầu chuyển mục tiêu, bước lại gần ả ta, gương mặt của ả xanh lè nhưng vẫn kên kieu

- "Dám phản bội lại tổ chức thì chỉ có con đường chết, vậy nhé ! " -----

Nhanh - gọn - dứt khoát là cách xử lý của Eira_Dora , tài sản đặc biệt của VICTORIA

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

- "Aishhhh ! Một quá" Nó uể oải ngã phịch xuống chiếc nệm êm ái, mi mắt khép lại chìm vào giấc ngủ. Cùng lúc đó, hấn vừa trở về....

- "Ê! Xuống ngay! Bẩn quá!!!!" - hấn quát lên khi thấy nó đang nằm trên giường của mình!!! Thật không thể tưởng tượng được êm đã yên giấc trong khi người dính đầy máu.

- "Hùmmmm!! Dậy! Dậy ngay!!!" - hấn đá nhẹ vào người nó

- "Ủmmmmmm.... Để bà ngủ" Nó lẩn nhẩn, ngơ ngậy không chịu dậy. Hấn nhứ mày, bước tới

- "Áaaaaaaaaaaaaa!" - Nó hét lớn - "Tên điên kia! Làm gì vậy hả?" [tg: kaka =)))]

Là như vậy, hấn bước tới bế cả người nó lên, mùi máu tanh xộc vào cánh mũi làm hấn càng nhứ chặt mày hơn . Mở cửa nhà tắm, thả nó xuống bồn, vặn vòi sen phun nước thế là nàng ta giặt mình hết toáng lên.

- "Tắm!!" Nói rồi hấn ngoảnh mặt đi, nó tức tối nện vài cái vào tường. . .

15 phút sau

- "Ôi trời! Không có đồ thì lấy gì mặc?? Aishhhhhhhh rõ ngu mà! Làm sao đây?" Nó bức rức, bức bội, tự cốc vài cái vào đầu cho não thông!!!

-----"Cạch"-----

Nó he hé cửa, lia mắt bốn phương tám hướng không một ai, quần vội chiếc khăn rồi mở toan. Cố gắng co chân chạy nhanh tới tủ lấy bộ Doraemon, vừa quay lại thì "Thình thịch" tim đập mạnh, hai ánh mắt giao nhau trở nên ngạc nhiên, bất ngờ kèm theo một chút gì đó...

- "Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa" - tiếng hét phát ra thật kinh khủng, khiến chim, sóc trên cây phải cuộn cuộn chạy nạn.

- "Cái . . . cái . . . tên . . . trời . . . trời . . . đánh kia? KHÔNG ĐƯỢC NHÌN !!!" Nó chấn hai tay trước ngực, gương mặt đỏ ửng vì tức giận và có chút ngượng ngùng, ném ánh mắt sắc bén, nảy lửa về phía gương mặt không một tí cảm xúc kia. Còn hấn không thèm nghe lời, đứng lên và nhìn một lượt từ trên xuống dưới. . .

- "Biến thái!! Nhìn cái gì hả? Còn nhìn . . . nhìn . . . nữa tôi sẽ móc mắt anh đấy!"

- "Tôi thêm sao? " - nhếch mép cười đều - "Cô chẳng phải "gu" của tôi nên đừng có ăn dưa bở!" Hấn quay lưng bước đi, gương mặt vẫn bình thản, lạnh lùng như không có gì. Do ban nãy đang thay gra giường toàn máu kia, lỡ làm rơi chiếc nhẫn, hấn cúi xuống nhặt rồi ngược lên thì thấy bóng lưng ai đó với vón vện một chiếc khăn quấn quanh người, tóc ướt xoã ra trông thật . . .

- "Yaaaaaaaaaaaa . . . Muốn nhìn thì nhìn, muốn nói thì nói, muốn đi thì đi hả?" . . . Vèo - Bụp . . . "Há há, cho đáng đời!! Anh nghĩ mình là ai? Tôi nói cho mà nghe há, anh cũng chẳng phải kiểu người tôi thích đâu nên đừng có gây ấn tượng nữa nha hôm!! "

Vâng, chị nàng ta nhà đã lấy chiếc dép mang dưới chân, nhắm thẳng vào người đối phương và ném với $v = 5m/s$. Thế rồi lon ton chạy vào nhà tắm trước khi ngọn núi lửa nào đó phun trào. Về phía hấn, mặt đã lạnh nay còn lạnh hơn, không khí toả ra dường như đóng băng, âm ỨC (trong lòng) mang tầm gra giường ra ngoài.

Không lâu sau

Hấn quay trở lại, thấy cửa phòng tắm vẫn đóng, liền từ từ lò mò lên tầng của nó (giường tầng) . Đập vào mắt hấn là gam màu xanh dương thật mát mẻ, dễ chịu. Trên giường, hết Doraemon đến Baymax, không thì Minions? Bàn học toàn là truyện tranh, truyện chữ, không có cuốn sách nào? Còn bức tường thì ôi thôi, hình dán chi chít : nào là phong cảnh ở các nước, các mẫu thiết kế thời trang và tóc hoặc là những tấm hình "dìm" cô, Di Heo..... Nhìn quanh một lượt, hấn đã biết mình nên làm gì rồi ?!

"--Cạch--"

Nó vừa bước ra thì, cái con người được nó cho là biến thái rời mắt khỏi cuốn sách đang đọc, ngược lên nhìn nó

- "Đừng nhìn nữa, sẽ làm "tổn thương" nhan sắc của tôi đấy!!" Nó mở lời

- "Sông ảo?!"

- "Hừmmmm..." Nó không thêm đôi co, bước lên tầng. Hấn ngồi dưới, lấy có đọc sách vậy thôi chứ đang kim nén để không bật cười thành tiếng đây mà..

.

(Hấn làm gì vậy nhỉ ? Đón xem chap sau nhé ^^)

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

- " Áaaaaaaaa !! GIÁN !! TRỜI OI CỨU ! CỨU VỚI ! Huhuhuhu....." nó nhảy vọt từ trên tầng xuống (tg: không gãy xương là may @@!) nhào tới chỗ hấn

- " Anh . . . Anh . . . Anh làm . . . on . . . bắt chúng . . . giúp tôi . . với . . . " nó hoảng đến độ nói không ra hơi, lay lay vai hấn, miệng nói lắp bắp, gương mặt tèm lem nước mắt khiến hấn muốn phì cười (đã kim nén)

- " Sao hả ? Kêu tôi bắt ? Tầng cô mà ? Tự xử lý đi !" - hấn buông ra, vẫn lạnh lùng cúi xuống đọc sách.

- " Đi mà, năn nỉ anh luôn đấy !! Bắt chúng giùm tôi đi mà huhuhuhu ! Bắt đi rồi anh muốn gì cũng được hết huhuhuhu. Tôi xin anh TToTT. . . "
- nó cứ bù lu bù loa lên với độ Hz cực lớn, tai hấn bây giờ cứ ong ong, không nghe được gì.

- " Thôi . . . Thôi ngay ! Đau tai quá >"< ! Muốn tôi bắt ? " - nó gật đầu mạnh - " Vậy hãy nhớ những gì lúc này cô nói !" Hấn nhếch mép, bước lên tầng

- " Quaoao ? Nguyên 1 gia đình luôn này ? Cô ở bản khiếp !! " - hấn cầm chúng đang đưa ngay trước mặt nó

- " Áaaaa. . . Đem vứt đi mà trời ơi ghê quá !! Huhuhu " - nó càng lùi, càng mè nheo thì hấn càng tiến, càng muốn trêu chọc hơn. Thế là nó chạy đi, hấn đi theo hù dọa làm con nhỏ chỉ biết khóc thét [tg =. =!!]

- " Há há! Buồn cười quá! Hahaha =>)!" Hấn vừa suy nghĩ vừa cười khe khẽ. Vâng này giờ chỉ là trí tưởng tượng bay bổng của hấn mà thôi, nhưng khẳng định một điều, sự thật thì luôn luôn phủ phàng

-----" Mày!! Mày hả mày!! " ----- " Dám lên tầng bà là chỉ có chết thôi nhe mấy đứa!! Này này mày bỏ đi đâu vậy? Này đứng lại!! ----- " Yaaaaaaaaa mi bản quá >"< !" . . . v. . . v. . .

Khi một mớ âm thanh hỗn độn phát ra, hấn đã nghe được và đo! Đo một cách ngu ngốc? Như vậy là sao? Không phải con gái thường sợ mấy con như vậy sao?

- " Nè ồn ào quá!"

- " Hihi sorry ^^ . Tại trên tầng tôi không biết xuất hiện đâu ra mấy con này nè !" - nó nắm từng con đưa lên - "Nên tôi mới xử lý nó, ngờ đâu lại gây ồn."

- " Tùy cô. Đem vứt đi, tởm quá ! "

- " Shhhhhhhh... Mà đừng nói với tôi là anh sợ đấy nhé ?" - hấn ngược mặt lên, mắt nheo lại - " Không trả lời vậy là đúng rồi nhé ! Há há, biết quá mà, tội !*chặc chặt =>))* " nó lon ton đi vứt rồi rửa tay và cũng không quên chăm chọc hấn.

- " Cô " - hấn chỉ biết câm nín

Một lát sau

- " Ê!! Giường tôi ?" - vừa bước từ nhà tắm ra, bắt gặp ngay nó đang lẩn lộn trên chiếc nệm đầy êm ái, yêu thương của mình.

- " Thì sao?" - nó tỉnh bơ, lấy tay đỡ đầu, gương ánh mắt đầy khiêu khích

- " Thì cứ ra chỗ khác!! Đừng làm ô uế gra giường tôi mới thay !"

- " Hơ hơ!! Buồn cười quá? Do anh thả chúng lên tầng của tôi mà, giờ còn dám đuổi tôi? Chưa tổng anh lên đó ngủ là may lắm đấy nhá !"

- " Không có bằng chứng thì đừng có ở đó nói nhảm! Okay ?"

- " Anh Đừng có nguy biện . . . " - nó tức, đứng dậy bước tới hấn nhưng ai ngờ

- "Óiiii" - "Uiiii" - hai âm thanh phát ra cùng một lúc...

Đang là mùa thu, gió trời trở nên se lạnh, cây lá bên đường bắt đầu rơi, phong cảnh lúc bấy giờ trông thật buồn và có chút cô đơn. Nhưng, tách biệt thay, trong căn phòng số 12, không khí ngày càng được đun nóng dần, kèm theo đó những quả tim hường đang tung tăng bay nhảy khắp các ngõ ngách. Tình cảnh bây giờ phải nói rất chi là romantic: cả hai đều yên vị trên ghế salon và hần đang ôm nó? Nếu như chúng ta cận cảnh camera, quay rõ nét 2 gương mặt thì một điều đặc biệt sẽ xuất hiện, đó là "mắt chạm mắt, môi kề môi" giữa 2 người !! (tg : do nó vấp cạnh bàn té kéo hần theo luôn @@!)

Nó ngỡ ngàng không nhúc nhích (mặc dù là lần thứ 2), đôi mắt to tròn, long lanh vẫn chăm chăm vào mặt hần, chưa kịp định hình nên làm gì thì hần đã đẩy đầu nó lên, lên giọng đều

- "Tôi biết tôi đẹp trai rồi nên không cần *"thèm khát"* tôi một cách lộ liễu như vậy đâu cô hai." - Bây giờ ẽm đang phiêu bạt ở các khu vườn trên mây, giặt mình tinh mọng khi nghe câu phán của thánh.

- "Tém tém lại đi !" - nó đứng phắt dậy - "Anh đẹp trai? Ừ thì đúng nhưng chỉ đúng với mấy má *"mai tre"* thôi. Còn trong mắt tôi á, anh như một con cóc ghê vậy (tg: sorry cậu ông trời ~.~), có khi còn tòm hơn nữa, đã xấu, đã ghê thì thôi đi, giờ còn mắc chứng hoang tưởng với nữa. Đúng là lỗi của tạo hoá, Amen !!" - nó giả vờ chấp hai tay lại với nhau

- "Nè, đừng có ngậm máu phun người kiểu đó? " - hần cũng đứng lên theo - "Cô nói tôi thì xem lại mình đi, tốt hơn ai hả? Xinh đẹp hơn ai mà nói tôi xấu, tôi ghê? Và, nếu tôi có là cóc ghê đi nữa thì cô cũng không phải là con người từ lâu rồi. Lỗi của tạo hoá là đã cho ra cô đấy, con gái gì đâu mà vừa xấu, vừa ở bẩn, vừa ngu si, vừa dằn dặt lại còn điên điên khùng khùng, hăm hăm hờ hờ nữa. Bối vậy hỏi sao bây giờ chưa có mối tình nào vất vai jji... Cho ẽ tới già luôn đi !!" Hần lướt ngang qua nó với ánh nhìn đều cán, chăm chọc, tiến lại giường, bỏ lại con nhỏ với cái đầu đang xì khói, tay vò chặt thành nắm đấm

- "Yaaaaaaaaaaaa... Dám sĩ vả bà nè !" - nó chạy nhào đẩy hần về phía trước khiến hần rơi tự do xuống giường, với tay lấy cái gối đánh túi bụi lên người hần. Hần cũng chẳng phải dạng vừa, cầm gối lên và chiến lại . . .

* Người dẫn chương trình (tg đấy) Và trận chiến xin được phép bắt đầu!! Vâng, đây thực sự là một trận đánh có một không hai và đã man nhất tôi từng xem. Về hai đối thủ của chúng ta thì họ hình như sở hữu sức mạnh gần như ngang nhau cho dù 1 trai - 1 gái. *"Bup --- Bup --- Bup"*, những tiếng va đập của gối đang trở nên nhiều hơn, nhanh hơn và lớn hơn, điều này đã chứng tỏ, đêm nay sẽ không có hồi kết =))). . . * (tg : khùng đủ rồi ^^)

Cứ như thế, vài phút trôi qua, cuộc chiến cũng kết thúc, cả hai hoà nhau và đều đang nằm thờ phỉ phèo như thể hôm nay là ngày cuối cùng để sống ?!

- "Anh . . . Cái . . . tên chết . . . tiệt! Làm . . . tôi mệt . . . chết đi được . . . phù . . . phù. . . ."

- "Tôi khác. . . cô chắc? . . . phù . . ."

- "Hừm . . ." Chắc do mệt quá, nó lăn ra ngủ luôn mặc kệ hần nói gì và mình đang ở đâu.

- "Ê! Con nhỏ kia! Lên trên kia ngủ!!"

- "Úmmmm... Hôi lắm, cho tôi ngủ" nó đáp lời, mắt vẫn nhắm chặt. Cũng 1h đêm rồi chứ ít ỏi gì nữa đâu

- "Con nhỏ này !" Hơi bức vì hần rất ghét có người khác ngủ chung giường, cảm giác nó chật chội sao ấy. và hần cũng dần dần chìm sâu vào giấc ngủ bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

* 6:00 am* Thanh bình, trong lành và yên tĩnh là các từ ngữ dùng để miêu tả không khí của một buổi sáng tinh mơ trong thành phố. Những ngọn đèn đường đã tắt ngấm, tiếng chim hót vang lên líu lo đón chào ngày mới. Tại căn phòng số 12, trên cùng một chiếc giường, có hai con người đang *"ôm"* nhau mà say giấc nồng. Nó, một chân gác lên người hần, một tay thì choàng qua vai, nhìn hần y như gối ôm của nó vậy.

-----Bóp-----

Hình như nàng ta mơ cái gì đó, tay quờ quọan, rồi tự nhiên vả vào mặt hần (tg : phê =))) làm hần giật mình, tỉnh ngủ luôn.

- "Aishhhhhh . . . Con nhỏ này!! " Hần như nổi khùng lên, lay nó - "Dậy!! Dậy ngay!!! Cháy nhà rồi kia, dậy mau lên"

- "Úmmmmm cháy hả?Đập lửa đi!!!!!!" Nó trở người và -----Búp----- (nó đáp đất <= hần đập nó)

- " Ây daaaaaa. . . Đau quá >

- " Hơ (nhếch mép) Nè nhìn điiii (chỉ vào bên má) do ai đây? Đã không yên phận ngủ thì thôi đi, đằng này lại dám đánh vào gương mặt vạn người mê này của tôi? Cô chán sống? "

- " O thì Lúc đó tôi ngủ, không biết gì hết. Mà nè, anh không có chứng cứ thì đừng có nói nha? Lỡ lúc đó anh tự đánh mình, hoặc cũng có thể là anh giờ trò rồi vu oan cho tôi thì sao? Hừmm biến thái vừa thôi chứ !!! Ờm te te vào nhà tắm, hần đứng trơ ra như thằng ngố!!

Sân sau học viện

- " Ể đây này!! " - Nó vẩy tay gọi cô - " Sao lâu quá vậy? Làm tao đợi mệt chết!! "

- " 5 phút kể từ khi mày gọi, vậy mà lâu? " - Cô lắc đầu. Đêm hôm qua cô cũng mệt là cả người như nó, nhưng được cái về phòng là tắm liền (tg : không như ai kia

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

----- *Đoàng* ----- *Đoàng* ----- Cùng một lúc, hai tiếng súng phát ra.

- " Ứmmmm . . " ----- *Phịch* -----

- " HẠ TRÂM " Nó xoay lại (vì nghe tiếng động) cũng chính là lúc thân hình cô ngã xuống. Hoang mang, lo lắng cùng với bất an tột độ khi nó thấy máu . . . đang loang ra, thấm đẫm cả phần áo bên ngực trái của cô. Và ngay thời điểm đó

- " Aaaaaaaaaa. . . " Khẩu súng trên tay lại rơi xuống, hần ta xoay người, như không thể tin vào mắt mình, gương mặt đầy nét bất ngờ xen lẫn chút gì đó căm phẫn (?) khi Di, tay đang cầm khẩu súng vẫn còn bốc khói. ----- *Phịch* ----- tiếp tục một thân người nữa nằm xuống.

- " DI! DI! LẤY XE !!!! " Giật mình khi nghe nó hét, nhỏ cấp bách chạy lấy xe.

- " TRÂM! TRÂM! MÀY NGHE TAO NÓI KHÔNG?! MÀY KHÔNG ĐƯỢC CÓ CHUYỆN GÌ! TRÂM! MỞ MẮT RA NHÌN TAO ĐI TRÂM! "

(Chợt)

- " Tiểu . . . TIÊU ANH!!! "

- " Anh . . . ANH HAI !!! " (Trọng nhà ta cúp tiết, xuống đây ngủ mà bất ngờ gặp 2 người con gái anh luôn yêu thương, cung chiều với chiếc áo sơ mi từ trắng tinh chuyển sang đỏ sẫm. Và xung quanh không biết bao nhiêu xác con người đang nằm đó. Một quang cảnh thật là u ám, ghê tợn !!)

----- *Két* -----

- " Sao lại như vậy? Chuyện gì xảy ra hả? " Bước vội, anh bế cô phi nhanh ra cổng, nơi xe Di vừa đỗ. Để cô ở phía sau cùng tụi nó, anh vòng lên trước cầm lái. Con Stingray lao ra khỏi học viện, phóng như bay trên đường. Nó và Di nắm chặt tay cô, rung rung. Nhỏ lòi đơ:

- " Nô, cho người tới sân sau học viện dọn dẹp. "

----- *Bệnh Viện* -----

Khoa cấp cứu vừa sáng đèn ngay khi cô vừa được đưa vào trong. Ngoài này, ba con người, cùng chung một tâm trạng hoang mang, bất an, lo sợ và đang không ngừng cầu nguyện cho cô. Từ xa, Quốc Minh đang chạy tới.

- " Mấy đứa, có chuyện gì vậy? Sao lại ra nông nỗi này? Hai em có bị thương gì không? "

- " Em thì không sao, còn Trâm nó. . . . " Nó ghen, nói không được

- " Lý do dẫn đến tình trạng như thế này là gì? Mấy đứa còn đánh nhau và sử dụng súng? Xem nhẹ lời hai nói? " Anh nhìn nó và Di

- "Ồ . . . Xin lỗi vì không nghe lời hai. Nhưng tại em cũng không muốn ra chuyện này xảy ra ra đâu, chỉ là. . . " Di đảo mắt sang nó đang cúi mặt nhìn mũi chân.

- " Là gì ? NÓI!!!"

- " Người đứng đầu Pandora. " Nó

- " Pandora? Đang đùa sao? " Anh ngạc nhiên, cả Minh cũng vậy, như không thể tin được.

- " Pandora ?? Hoá ra đây là bang luôn đứng phía sau để giúp sức cho Kingdom đây sao. Thật không ngờ, cô lại khinh thường năng lực của anh cô và cả của tôi đến vậy? " Hấn từ xa bước tới (do hấn có việc phải vào viện => tình cờ gặp nhau và cũng tình cờ nghe được)

- " Mọi người muốn nghỉ sao cũng được, em không quan tâm. Nhưng đây là một trong những ước mơ của em, của Hạ Trâm và của Phương Di nữa. Cho nên, đừng hòng ai có thể ngăn cản. Và, Pandora có giúp sức cho Kingdom thì cũng là lẽ thường tình thôi, không lẽ em gái thì không được phụ giúp anh hai mình sao? "

- " Ủ thì hai không cấm gì về ước mơ cả, nhưng tại em có bao giờ thử suy nghĩ, khi bước chân vào con đường này rồi thì sẽ phải gặp những thử thách khó khăn và nguy hiểm đến mức nào không? Có thể cả tính mạng chính bản thân tại em cũng sẽ bị đe dọa. Đó, Hạ Trâm đang trên đà sống chết như vậy em có vui không? . . . Chắc chắn là không!! Và, hai cũng vậy, hai thực sự không muốn gặp mấy đứa trong hoàn cảnh khốn đốn, nửa sống nửa chết kia đâu. Hai rất sợ đấy Tiểu Anh, Phương Di và Hạ Trâm nữa!! "

-----Ting-----

- " Ai là người nhà của Vương Hạ Trâm. "

- " Tôi! Là tôi! " Anh và mọi người chạy tới cô y tá.

- " Bệnh nhân mất máu quá nhiều, phía bệnh viện không đủ máu AB để cung cấp nên cần có người hiến máu. "

- " Tôi! Tôi cùng! "

- " Mời cô theo tôi. " - nó chạy vội theo cô y tá

.....

Hơn ba giờ đồng hồ trôi qua, không gian trước của phòng cấp cứu thật ngột ngạt, khó thở. Cô vẫn còn ở trong đó, nó thì từ lúc đi với cô y tá cũng biệt tăm luôn. Chỉ còn lại 4 con người mòn mỏi chờ đợi và chỉ biết chờ đợi, mong có điều tốt lành sẽ tới với họ ! (hấn tính đi nhưng thấy nó chưa quay lại => hơi bất an => ở lại)

-----Ting-----

- " Ô bác sĩ, em tôi sao rồi? Vẫn ổn mà phải không? "

- " Thật may mắn khi viên đạn chỉ cách tim 2cm và được cung cấp máu kịp thời nên không còn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn sẽ hôn mê vài ngày. Bệnh nhân đã được chuyển sang khoa hồi sức. " - bác sĩ cười hiền

- " Còn một cô gái vừa đi cho máu? "

- " À, do lấy máu hơi nhiều nên cô ta cũng bị kiệt sức, đang ở chung phòng bệnh nhân. Cần bồi bổ nhiều cho 2 người vì sức đề kháng của họ rất yếu. "

- " Vâng!! Cảm ơn . . . Cảm ơn bác sĩ " - cả đám đồng loạt cúi người (trừ hấn @@) rồi ùa nhau sang khoa kế bên.

(Chương này hơi ít :(thông cảm cho au và đừng bỏ truyện nha bà con TToTT)

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

-----3 ngày sau-----

Nó và cô hiện tại đã khá hơn nhiều, cô có thể ăn uống và đi lại nhưng phải hết sức nhẹ nhàng. Nó vừa mới ra viện đã phải làm ôsin không công cho cô và cho cả hân nữa (tg: Tội ếm quá =.=!)).

- "Ông trời ơi ! Ngó xuống mà xem ?! Con đã tình nguyện cho máu mà không được đền đáp lại cũng không sao. Đàng này lại ép con (Trọng ép) phải đi phục vụ ngược lại cho con quý đó nữa chứ. Sao số tuối lại khổ quá vậy nè huhuhuhuhu" Nó vừa nấu ăn bồi bổ (cho cô) vừa than vãn (ở KTX)

- "Xem lại cách ăn ở đi, sống tốt quá?!" Hân lò đầu ra, xía xói

- "Anh câm đi, biết cái gì mà lên tiếng!! Nói tôi sao không tự nhìn lại chính bản thân mình đi. Hờ (nhếch mép) tôi và anh . . . Như nhau thôi!!"

- "Ồ cũng đúng, hai lưng như nhau mà."

- "Anh! Có bị mù không? Mù cũng thấy mờ mờ chứ, nhìn vậy mà hai lưng gì chứ hả? "

- "Ồ, nếu vậy thì chắc là . . ."đồng bằng" rồi. Hahahaha con gái con đưa gì đâu mà trước sau như một, nhìn như cái đồng bằng Sông Cửu Long ấy =))) !!"

- "ANH!! Hừm được lắm!!". . . .

-----Vèo-----Phụt-----

- "Muốn giết tôi? No easy!! Hân nhếch mép, bỏ ra ngoài

- "Yaaaaaaaaaa. . . . Tên khốn!! Nếu không né trước 1s thì con dao này nó đã ghim vào "bộ não con bò" của anh từ lâu rồi. Hừm để rồi xem, số anh tốt tới mức nào jji. Hihi

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Không lâu sau thì Di tới, nhỏ mang rất nhiều trái cây và sữa, mà trong cuộc đời cô.

- "Tao ghét nhất là sữa. " Cô hậm hực trách móc, nhỏ cũng chẳng vừa, bóp chát lại ngay

- "Ai mua cho mày?"

- "Vậy mang đến đây làm gì? "

- "Hơ. . . .Tao mua bồi bổ cho Tiểu Anh của tao không được sao? Vì cái con bạn quý như mày mà nó vừa xuất viện là phải phục dịch không công rồi. Ở đó mà ghét đi! "

- "Ôi tao yêu mày quá Phương Di ơi, chỉ có mày là thương tao nhất thôi hic hic. " Nó vờ khóc

- "Hừm ngon lắm con. Tao mà ra viện rồi thì mày sẽ không xong đâu." - Cô

- "Vậy tao sẽ khiến cho mày nằm hoài trong đây luôn, tới khi răng long đầu bạc luôn ha, hô hô hô =))"- Di

- "Ê không được, nếu vậy thì ai làm vợ anh? Ai làm mẹ của các con anh? Không được không được, anh phản đối"

- "Ủa? Anh có con khi nào vậy? Sao em không biết? " - Nó

- "À . . . Anh chỉ ví dụ thôi"- Anh

- "Là sao, chế không hiểu? Đừng nói"- Di

- "Tào lao đấy, đừng quan tâm"- Cô lờ mờ=> anh câm nín

- "À mà nè, tao thông báo cho tụi mày biết một tin. Khoảng hai ngày nữa, tức ngày 1/10 đến 3/10, trường ta sẽ tổ chức một cuộc thi tuyển chọn "Nữ sinh học viện" đấy, tham gia không?"

- "Có vẻ được đó, nó như thế nào?"

- "Tao có mang tờ giấy, để tao lấy rồi đọc cho nghe. . . .

Thể lệ cuộc thi: 4 vòng, điểm đạt từ 18-20 điểm (Chú ý: đăng ký theo từng thí sinh hoặc từng nhóm (2 thí sinh))

* Vòng 1 (vòng loại) : về kiến thức gồm các môn *Sinh, Hoá, Sử, Địa và Ngoại ngữ*. (nếu thi theo nhóm 2 người thì làm bài riêng) [8h sáng 1/10]

* Vòng 2 (vòng loại) : về thời trang, tùy mỗi cá nhân [18h30 tối 1/10]

* Vòng 3 (bán kết top 15) : về ẩm thực, có thể là *thức ăn* hoặc *đồ uống* hoặc là *cả hai* [4h chiều 2/10]

* Vòng 4 (chung kết top 3) : về tài năng riêng biệt, năng khiếu : ca hát, nhảy múa, . . . v. . . v. . . [18h30 tối 3/10]

Giải thưởng

*Quán quân: 1 kỳ đi du lịch 7 ngày tại Vịnh Hạ Long - SaPa (tập thể lớp)

*Á quân 1: 1 chuyến đi Đà Lạt trong 3 ngày (tập thể lớp)

*Á quân 2 : 10 vé xem The Remix 2016" (tg: Đã vậy trời TToTT)

- "Hoizzzzz mệt quá, muốn dứt cả hơi" - nhỏ vừa đọc xong tờ thông báo - "Mà tao nghĩ nó sẽ chẳng khó khăn gì với tụi mày đâu nhỉ?"

- "Không dám chắc đâu, mày biết trường mình mà, là Học viện Ngôi Sao đấy, là một nơi tập trung của toàn thiên tài!!" - Nó

- "Chỉ 60% thôi em, mà chắc gì tụi đó có hứng thú? Còn lại đa số phải đóng "tiền mề" (tiền không có biên lai) với cái giá cao ngất ngưỡng thì mới có thể vào được đây." - Anh

- "Ôi ghê! Không ngờ ông Diệp (h.trưởng) lại chơi lầy như vậy? Uống công khi Vương gia và Huỳnh gia chiếu cố ông?" - Di

- "Biết sao được, lòng tham vô đáy mà ?" Nó

- "SAO SUỐT NGÀY CỨ BÀN RA KHÔNG VẬY? VIỆC NÀO QUAN TRỌNG HƠN? HẢ?" Cô quát

- "Aaaaa xin lỗi, xin lỗi. Tụi này không dám, không dám như vậy nữa." Ba người lập tức quỳ xuống rầm rập (Tg: hơi ló @@)

- "Hahahaha =)))" - (cười trong lòng) - "Các khanh bình thân." Cả đám đứng lên và

- "Hahahahahahaha, đừng, đừng mà, nhột quá" - giờ thì cười ra nước mắt luôn rồi

- "Này thì bình thân, bình thân nè." - Nó và Di ra sức cù lét

- "Aaaaaaaaa. Đau! " - lỡ động vào vết thương (nhẹ) khiến cô (vò) la lên

- "Chết! Xin lỗi, xin lỗi nha! Tụi tao không cố ý, mày có sao không? "

-----Bộp-----Bộp-----

- "Đau con quỉ/Thảm à nha!!" Cô ban tặng cho mỗi đứa cái bộp đầu => chỉ choé lên

- "Này thì chơi ngu, may sức khoẻ tao tốt, không thì lo mà cầu trời khấn phật đi. "

- "Thôi đủ rồi, quậy như giặc ấy?! Cuối cùng có đăng ký không?" - Anh

- "Có " - đồng thanh - " Ế mày sao Di?" - Nó

- "Ồ hổ hổ tao à? Tao là MC mà nên sẽ không tham gia." - Di

- "Cả hai cũng thế." - Anh

- "Okay, vậy nhờ hai đăng ký hộ tụi em là thi nhóm 2 người nha." - Nó cười tươi như hoa - "Okay em"

- "Di, làm thủ tục xuất viện giúp tao." - "Được"

Sau khi ra viện, trở về với cuộc sống của tụi nó ở KTX vốn dĩ rất bình thường, tự do. Nó thì ở cùng với hấn, cô thì chung phòng anh, còn Di Heo thì đang ở chung với "người yêu" (tg: sẽ được bật mí nhanh thôi ^^). Cứ như thế, không có gì ồn ào cho tới hai ngày sau. . . .

Chương 18: Vòng Loại 1

7:45 am - 1/10 - Học viện

"XIN CHÀO TẤT CẢ MỌI NGƯỜI ĐANG CÓ MẶT TẠI VÒNG ĐẦU TIÊN CỦA CUỘC THI "NỮ SINH HỌC VIỆN" NGÀY HÔM NAY!! "

-----Bốp-----Bốp-----Bốp-----Bốp-----

Trọng và Di, cười thật tươi và cùng nhau nói thật to vào mic, toàn thể học sinh có mặt tại đây đều khoác trên mình bộ đồng phục chính quy. Màu trắng của áo sơ mi kết hợp với đen - đỏ sẫm của quần tây và váy đã bao phủ hoàn toàn hai bên sân trường, chính giữa là những bộ bàn ghế nối đuôi nhau dài thẳng tắp.

"Vâng, hôm nay chúng ta sẽ bước vào vòng thi đầu tiên, xin mời các thí sinh và các nhóm tiến đến bàn của mình theo như mã số. . . . Ở đây có tất cả là 80 mã số dự thi bao gồm 70 đơn và 10 đôi. Như đã thông báo từ trước, chúng ta sẽ làm bài kiểm tra theo từng cá nhân cho dù có đăng ký theo nhóm. " Anh

"Vòng đầu tiên là về kiến thức nâng cao, dựa trên sự hiểu biết của mỗi người. Trên bàn có một túi giấy, bên trong là đề thi, giấy bài làm và nháp. Mỗi đề đều có 20 câu, trong đó gồm 15 trắc nghiệm và 5 tự luận. . . . Cũng như mọi khi, trao đổi hoặc sử dụng điện thoại trong giờ kiểm tra sẽ bị loại ngay lập tức. Và, chúng ta chỉ có 30 phút để hoàn thành bài thi." Nhỏ

"Thêm một lưu ý nữa, đó là nếu trong bài làm, ta bỏ trống một câu, chỉ duy nhất một câu thôi, thì bài đó xem như huỷ bỏ, đồng nghĩa với việc chủ nhân của nó sẽ bị loại. . . . Hmmm còn 5 phút nữa sẽ 8h cũng là lúc chuông reo, và khi vừa dứt tiếng chuông là bắt đầu tính thời gian làm bài." Anh

Xi xào, bàn tán nổi lên ngày càng nhiều về điều mà anh vừa nói. Sao năm nay ban tổ chức lại khó khăn như vậy??

"Hai đứa chung bàn mà khác đề thi cũng như không?!" Nó ỉu xiu, úp mặt xuống bàn có mã số 36, kế bên là cô.

"Tao sẽ ôm Hoá, còn mày ôm Sinh. Okay?" Cô

"Ê được đó!! Vậy đi ha! Oh yeahhhhhh!!" Nó hớn hờ trở lại

-----Reng-----Reng-----Reng----- - "BẮT ĐẦU!!"

.....

Thời gian dần dần trôi qua, 15 câu trắc nghiệm đối với tụi nó không khó, chỉ cần động não, suy luận một chút là ra được kết quả. Cuối cùng thì cũng vượt qua một cách êm đẹp trong vòng 10 phút. 20 phút còn lại cho phần tự luận thì sao? Mỗi câu như thế sẽ tương ứng với 1 trong 5 môn mà đã yêu cầu.

"Tự luận 3 " Nó nói nhỏ nhất có thể, một tay đưa lên mũi, tay kia vờ vẽ gì đó (tg: giả điên góm =.=). Cô nghe thấy, liếc nhanh qua đề nó, sau đó viết thuần thục câu trả lời vào nháp. Nó thì ngó sang và chép điên cuồng vào giấy bài làm của mình.

[Câu hỏi: Chất A có công thức phân tử $C_5H_{12}O$. Khi oxi hoá A trong ống đựng CuO đun nóng cho xeton, khi tách nước cho anken B. Oxi hoá B bằng $KMnO_4$ (trong H_2SO_4 loãng) thu được hỗn hợp xeton và axit. Xác định công thức cấu tạo của A, B

Trả lời từ cô:

- Oxi hoá A trong ống đựng CuO đun nóng cho xeton, khi tách nước cho anken B => Chất A là ancol no đơn chức

- Oxi hoá B bằng KMnO₄ (trong H₂SO₄ loãng) thu được hỗn hợp xeton và axit

=> Công thức cấu tạo của B: CH₃-C(CH₃)=CH-CH₃ và của A: (CH₃)CHCHOHCH₃]

- " 5 tự luận." - Cô hành động tương tự nó khi nãy. Kế tiếp nó cũng đáp trả y như cô.

[Câu hỏi: Ở sinh vật nhân sơ, một nhóm gen cấu trúc có liên quan về chức năng thường được phân bố liền nhau thành từng cụm có chung một cơ điều hoà là Operon. Vậy việc tồn tại của Operon có ý nghĩa gì ?

Trả lời từ nó: giúp một quá trình chuyển hoá nào đó xảy ra nhanh hơn vì các sản phẩm của gen có liên quan về chức năng thường được tạo ra đồng thời, tiết kiệm thời gian.]

- " CÒN 3 PHÚT NỮA, XIN NHẮC LẠI CÒN 3 PHÚT NỮA HẾT GIỜ LÀM BÀI." - Di

Nó và cô cùng chung một suy nghĩ, hai ánh mắt vô tình gặp nhau và rồi lướt qua nhau một cách thờ ơ, không hề quen biết (tg cứ như con nít vậy @.@!!)

-----Reng-----Reng-----Reng-----

- " Đã hết giờ làm bài, mời các bạn đặt bút xuống. Xin nhắc lại đã hết thời gian làm bài, mời các bạn đặt bút xuống !!!" - Trọng

- " Mọi người tạm thời nghỉ giải lao, 30 phút sau chúng ta sẽ quay trở lại đây đón xem kết quả. Vâng, xin cảm ơn!! "

(Tất cả đều được nghỉ học để tham gia thi đấu hoặc đi xem cuộc thi trong 3 ngày)

Cứ như thế, hàng ngàn người ủa ra căn tin (tụi nó cũng vậy), có ai thắc mắc tại sao lại là hàng ngàn không? Bởi vì Idol của họ, nữ thần của họ đang có mặt tại đây. Cô ta là Quán quân của "Nữ sinh học viện" 2 năm liền, được mệnh danh là

- " Bông hồng Nhung Ykia mày ơi! Ôi nữ thần của em

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Vòng Loại 2

-----*6:30 pm - học viện - phòng hội trường*-----

- " HELLO EVERYBODY!!" -----Bộp-----Bộp-----Bộp-----Bộp-----

Trọng cầm mic hô to, anh diện một chiếc áo sơ mi trắng + quần kaki, bên ngoài khoác chiếc áo vest cùng với đôi giày boot đen, và mái tóc được vuốt keo theo kiểu Pompadur(*) đã khiến cho anh vô cùng tuần tú, phong độ và đẹp trai hơn bao giờ hết.

- " Aaaaaaaa NATHAN!! I LOVE YOU!! I LOVE YOU SO MUCH

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

- " Mở đầu cho đêm thi hôm nay là một thí sinh nữ vô cùng xinh đẹp mang mã số 02. . . . Đường Nhung Y!! " - Di

-----Bộp-----Bộp-----Bộp-----Bộp-----

- "Ôi! Nữ thần! Nữ thần Hy Lạp!!!"

- "Wow

Bạn đang đọc truyện *Sóng Gió Vương Gia_Sự Trả Thù Bí Ẩn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.